Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρεσχὸν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΑΘΕΡΟΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐνιαυσία δραχμ. 58. Ἑξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διακ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑΧΥΘΕΙ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 58, παρὰ τὸ Βαμβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος | Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαρτίου 1928 | Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 15

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT*)*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Κι' ὅταν ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδὶ ἀντίκρυσαν τὸ ταπεινὸ αὐτὸ σπιτάκι, οἱ ἀναμνήσεις κι' οἱ σκέψεις πλημμύρισαν τὸ νοῦ τους.

Ἡ Βαλεντίνα, βλέποντας τὸ σπιτάκι αὐτὸ ποὺ γνώρισε τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς εὐτυχίας της, ἔνοιωσε τὰ μάτια της νὰ δγραίνονται κι' ἐστηρίχθηκε πιὸ δυνατὰ στὸ μπράτσο τοῦ γιοῦ της. Συλλογίστηκε πῶς ἀπ' αὐτὸν κανένα δὲν εἶχε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ πῶς κι' αὐτὸν θὰ τῆς τὸν ἔπαιρνε ἡ μεγάλη οἰκογένειά ποὺ δὲ γνωρίζει τρυφερότητες: ὁ Στρατός.

Τὸ σπιτάκι τοῦ Σαὶν-Σὺρ ἦταν ἀκόμα δικό τους. Μὰ ὁ συμβολαιογράφος τους, ὁ κ. Φοντάνα, τὸ εἶχε νοικιάσει σὲ ἀξιωματικοὺς τῆς Σχολῆς. Γιαὐτὸ δὲ σκέφθηκαν νὰ μποῦν μέσα.

Ἕν' ἄλλο καθῆκον τοὺς καλοῦσε. Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι μαθητὲς μὲ τοὺς δικούς τους περνοῦσαν τὴν ἐπιθλητικὴ πύλη τῆς σχολῆς, ὁ Γιώργος μὲ τὴ μητέρα του διευθυνόνταν πρὸς τὸ ταπεινὸ κοιμητήριο τοῦ Σαὶν-Σύρ...

Σὲ μιὰ γωνιὰ, ποὺ τὴν ἐσκίαζαν δυὸ κυπαρίσσια, ἦταν μισοκρυμμένο ἕνα φτωχικὸ μνημεῖο σὲ σχῆμα σπασμένης στήλης κι' εἶχε χαραγμένη τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

«Ἐδῶ ἀναπαύεται
Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΔΙΝΙΑΚ
Συνταγματάρχης τοῦ 1ου Συντάγματος τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς
Πέθανε
στὶς 15 Δεκεμβρίου 1840 στὸ Παρίσι τὴν ἡμέρα ποὺ γύρισαν τὰ λείψανα τοῦ Ἀρχηγοῦ Του.

Ἐκεῖ εἶχε κοιμηθῆ τὸν αἰώνιο ὕπνο ὁ «μικρὸς τυμπανιστής», ὁ ἀρχηγὸς τῆς στρατιωτικῆς οἰκογένειας Καρδινιάκ.

Ἐκεῖνος τοὐλάχιστο εἶχε γνωρίσει τὴν ἔνδοξη ἐποποιΐα, ποὺ ἀποθανάτισε τὴ Γαλλία σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες. Εἶχε διασχίσει ν κηνῆς ὅλες τὶς πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης, κι' ἂν εἶχε ἰδεῖ τὸν Γίγαντα τῆς Ἱστορίας νὰ πέφτει στὸ Βατερλώ, ἦταν γιατὶ οἱ θρίαμβοι του ὅπλισαν ἐναντίον του εἴκοσι λαοὺς τῆς Εὐρώπης. Πάντα θᾶναι ἔνδοξη καὶ μεγαλόπρεπη ἡ πτώση τοῦ ἀετοῦ ἀπ' τὶς κορυφὲς τῆς αἰωνιότητας.

Πόσο ἔνδοξα πέθανε ἡ Πρώτη καὶ πόσο ἄδοξα λιποψύχησε ἡ Δεύτερη Αὐτοκρατορία!..

«Ἀπάντησε τὸν Μπομπούλ μὲ τοὺς ἀντάρτες του...»
(Σελ. 90, στ. 6'.)

Ὅταν τελείωσε τὸ προσκύνημα στὸν τάφο τοῦ παπποῦ, ὁ Γιώργος μπῆκε στὴν πρώτη αὐλὴ τῆς Σχολῆς, τὴν «Αὐλὴ τῆς Τιμῆς» ὅπως τὴν λένε, ὅπου, πίσω ἀπὸ μιὰ σειρὰ γηραιῶν δέντρων, ὑψώνεται τὸ μικρὸ παρεκκλήσι, ὅπου εἶχαν ταφεῖ τὰ λείψανα τῆς κυρίας ντὲ Μαντενόν. (1)

Ἡ Αὐλὴ τῆς Τιμῆς, ὅπου καθένας μπορεῖ νὰ μπῆ ἐλεύθερα κι' ὅπου βλέπονται τὶς Κυριακὲς οἱ μαθητὲς μὲ τοὺς συγγενεῖς τους,— εἶναι τὸ γενικὸ Ἐντευκτήριο,—συγκοινωνεῖ μὲ τὴν Αὐλὴ τοῦ Ναπολέοντος.

Στὴν τελευταία αὐτή, μόνο ὅσοι ἀνήκουν στὴ Σχολὴ μποροῦν νὰ μποῦν.

Ἐκεῖ πιὰ ἡ Βαλεντίνα φίλησε τὸ Γιώργο γιὰ τελευταία φορά.

Ἡ καρδιὰ τῆς πικραμένης χήρας πόνεσε πολὺ σ' αὐτὸ τὸ χωρισμό. Στὴ ζωή της, ἀλήθεια, γνώρισε πολλὲς λύπες καὶ πολλοὺς χωρισμούς. Μὰ μήτε ἡ στιγμὴ ποὺ τὴν ἄφινε ὁ ἄντρας της γιὰ νὰ πάη στὸ Μέτς, μήτε ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ Γιώργος, μετὰ τὸ γιάτρεμα τῆς πληγῆς του, ξεκινοῦσε γιὰ τὴ δεύτερη ἐκστρατεία του, ἦταν τόσο σκληρές, ὅσο ἡ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ χωριζόταν τὸ παιδί της, ἀφοῦ τὄχε συνειθίσει τέσσερα χρόνια στὸ πλάϊ της.

— Θὰ μοῦ γράφεις, Γιώργο μου;

— Ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς πρώτης ἑβδομάδας, κι' ὕστερα κάθε Σάββατο, ὥς που νὰ πάρω τὴν πρώτη ἔξοδο.

— Καὶ πότε θὰ πάρης αὐτὴ τὴν πρώτη ἔξοδο;

Μόνο τὴν πρωτοχρονιά. Πρέπει νὰ μάθωμε νὰ φοροῦμε τὴ στολὴ καὶ νὰ χαιρετοῦμε στρατιωτικά, πρὶν βγοῦμε στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.

— Μὰ τώρα θὰ τὰ μάθεις ἐσὺ αὐτὰ τὰ πράγματα;.. Τέλος πάντων! Γράφε μου πολλά. Γράφε ὅλα ὅσα θὰ σοῦ συμβαίνουν κάθε μέρα.

— Ὅλα! Θὰ κάνω ἡμερολόγιο, ὅπως τὴν ἄλλη φορά, στὸ Ντιζόν.

(1) Ἡ κυρία ντὲ Μαντενὸν ἵδρυσε, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Δουδοβίκου ΙΔ' στὸ Σαὶν-Σὺρ σχολὴ γιὰ τὰ κορίτσια τῶν ἀπόρων εὐγενῶν. Ἡ σχολὴ αὐτή, μὲ τὸν καιρό, ἔγινε ἡ περίφημη Στρατιωτικὴ Σχολὴ τοῦ Σαὶν-Σύρ. (Σ. τ. Μ.)

Γιὰ τελευταία φορά, ἡ Βαλεντίνα ἔσφιξε στὸ στῆθός της τὸ παιδί της, καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια τὸν παρακολούθησε, ποὺ χάθηκε μέσα στὴν «αὐλὴ τοῦ Ναπολέοντος»

Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν τὸν ἀπησχόλησαν παρὰ μόνο οἱ διάφορες ἐξετάσεις, ἀπ' ὅπου ἔπρεπε νὰ περάσει. Ἡ ἰατρικὴ ἐξέταση ἦταν γι' αὐτὸν καθαρὸς τύπος, γιατὶ ἡ ἀνάπτυξή του ἦταν τέλεια.

Ξαφνικὰ τὸν ἔσπρωξαν σὲ μιὰν ἀπέραντη αἴθουσα, ὅπου ἦταν ἀπασχολημένοι ἀξιωματικοί, λοχίες, ἄνθρωποι μὲ πολιτικὰ κι' ἀνακάτωναν ἀδιάκοπα ἕναν τεράστιο σωρὸ ἀπὸ κόκκινα πανταλόνια καὶ χιτώνια, ἐνῶ πιὸ κεῖ οἱ μαθητὲς ἔστεκαν σαστισμένοι, ἀμήχανοι, μισοντυμένοι.

—Γεώργιος Καρδινιάκ: 2ος λόχος! φώναξε ἕνας μικρὸς τυμπανιστὴς ἀπ' τὴν εἴσοδο τῆς σάλας.

—Ἀριθμὸς Μητρώου 3386, ἀπάντησε ἕνας γραφέας σκυμμένος σ' ἕνα πελώριο βιβλίο.

Κι' ἕνας ἀνθυπασπιστὴς πῆρε τὸ νεοφερμένο καὶ τὸν παρουσίασε, χαιρετῶντας, σ' ἕναν ἀξιωματικό.

Ἦταν ὁ νέος λοχαγὸς τοῦ Γιώργου: Ἄνθρωπος νεώτατος ἀκόμη, μὰ μὲ μάτια ἔξυπνα καὶ βαθειά.

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ καρνέ του κι' ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τὸν καινούργιο μαθητή του.

Σημείωσε τ' ὄνομά του, τὰ προσόντα του, τὴν ἡλικία του.

—Ποιὸ ὅπλο θὰ διαλέξετε; ρώτησε ὕστερα. Πεζικὸ ἢ Ἱππικό;

—Τὸ πεζοναυτικό, λοχαγέ μου.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σαστισμένος. Ὁ Γιώργος ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ δήλωνε παρόμοια προτίμηση. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ Πεζοναυτικὸ ἦταν τὸ πιὸ περιφρονημένο ὅπλο καὶ πήγαιναν σ' αὐτὸ οἱ τελευταῖοι ἀπὸ κάθε τάξη. Ὁ λόγος ἦταν ποὺ ἡ Γαλλία, ἐξαντλημένη ἀπὸ τοὺς πολέμους, δὲ συλλογιζόταν ἀκόμη τότε νὰ ἱδρύσει τὸ σημερινὸ μεγάλο ἀποικιακὸ κράτος της.

Μὰ κοιτάζοντας πιὸ προσεχτικά, ὁ λοχαγὸς εἶδε στὴ μπουτουνιέρα τοῦ νέου τὸ μικρὸ κιτρινοπράσινο κορδελάκι.

—Τί 'ναι αὐτὸ ποὺ φορεῖτε; ρώτησε.

—Τὸ στρατιωτικὸ μετάλλιο, λοχαγέ μου.

—Ποῦ σᾶς τὸ ἀπένειμαν;

—Στὴ μάχη τοῦ Μπομπελιάρ.

—Εἴστε στὴ στρατιὰ τοῦ Βούρβαχη;

—Μάλιστα, λοχαγέ μου.

—Πληγωθήκατε;

—Δυὸ φορές: μιὰ στὸ Ντιζὸν καὶ μιὰ στὸ Μομπελιάρ.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἔκρυβε τὴν ἐκπληξή του.

—Μὰ τί ἡλικία εἴχατε τότε;

—Ἤμουν δεκάξη χρόνων, λοχαγέ μου.

Ἀκολούθησε σιωπή. Ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε σχηματίσει καλὴ ἐντύπωση ἀπ' τὴν εἰλικρίνεια ποὺ φανέρωνε τὸ πρόσωπό του, ἀπ' τὶς σύντομες καὶ καθαρὲς ἀπαντήσεις του, κι' ἀπ' τὴ ζωηρότητα τῆς ματιᾶς του. Τοῦδωσε τὸ χέρι.

—Εἶμαι περήφανος, ποὺ θὰ σᾶς ἔχω στὸ λόχο μου, Καρδινιάκ, εἶπε. Τὸνομά σας μοῦ ἦταν γνωστὸ ἀπὸ καιρό, μὰ ποτὲ δὲ σχηματίζω γνώμη γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ ἔνδοξο ὄνομά του, πρὶν γνωρίσω τὸν ἴδιο. Γιατὶ πολλοὶ νέοι θαρροῦν πὼς ἔχουν δικαίωμα νὰ βασιστοῦν στὸ ἔνδοξο ὄνομά τους καὶ νὰ μὴν κάνουν τίποτα οἱ ἴδιοι. Σεῖς ὅμως φαίνεται πὼς δὲν εἶστε ἀπ' αὐτούς. Ἐλπίζω πὼς θὰ γίνετε ἀπ' τοὺς καλυτέρους τῆς τάξης μας.

—Θὰ προσπαθήσω, λοχαγέ μου, ἀπάντησε ὁ Γιώργος μὲ συγκίνηση. Ἀλλά...

Καὶ δίσταζε νὰ τελειώσει τὴ φράση του.

—Μὰ τί φοβᾶστε λοιπόν; ρώτησε χαμογελῶντας ὁ λοχαγὸς Μανιτρέ.

—Φοβᾶμαι... τὰ μαθηματικά!..

—Ὅσο γι' αὐτό, μὴ σᾶς πολυσκοτίζει. Τὰ μαθηματικὰ δὲ λογαριάζονται καὶ πολὺ στὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς μας. Τὰ ζητοῦν στὶς ἐξετάσεις, μὰ ἐδῶ μέσα χρειάζεται πρὸ παντὸς ζῆλος καὶ φυσικὴ ἀνάπτυξη, μνήμη, ἱκανότητα στὸ σχεδίασμα καὶ τάξη στὴ δουλειά. Δὲ σᾶς γνωρίζω ἀκόμα, μὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχετε ὅλ' αὐτὰ τὰ προτερήματα κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, κι' ἕν' ἄλλο, πολὺ σημαντικό: μετριοφροσύνη.

Ὁ Γιώργος βρισκόταν ἀκόμη μὲ τὴν ἐντύπωση τῶν καλῶν αὐτῶν λόγων τοῦ λοχαγοῦ, ὅταν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, βρέθηκε τυλιγμένος μέσα σὲ μιὰ μεγάλη ἄσπρη πετσέτα.

Βρισκόταν στὴν ἐξουσία τοῦ καπετὰν-Μπούλ.

Καπετὰν-Μποὺλ ἔλεγαν στὸ Σαὶν-Σὺρ τὸν κουρέα τῆς Σχολῆς πού, ἐκτελώντας ἀδιάκοπα τὰ καθήκοντά του ἀπὸ σαρανταπέντε ὁλόκληρα χρόνια, εἶδε νὰ περνοῦν κάτω ἀπ' τὴ μηχανή του τὰ κεφάλια δεκαπέντε χιλιάδων ἀξιωματικῶν!

Σὲ μερικὰ λεπτά, ὁ καπετὰν-Μποὺλ ἔκαμε τὸ κεφάλι τοῦ φίλου μας σωστὸ αὐγότσουφλο!

Πιὸ ὕστερα, ὁ Γιώργος πέρασε ἀπὸ δέκα χέρια γιὰ νὰ ντυθῆ. Φόρεσε τὸ κόκκινο πανταλόνι μὲ τὴ γαλάζια λουρίδα, τὸ μικρὸ χιτώνιο μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά, τὸ κόκκινο πηλίκιο μὲ τὰ γαλάζια σειρήτια: ἦταν ἡ «ἐσωτερικὴ» στολή, ἡ στολὴ τῆς ὑπηρεσίας.

Ὕστερα ὁ λοχίας τοῦδωσε ἕνα λοφίο μέσα στὴ θήκη του, ἕνα ζευγάρι ἄλυκες ἐπωμίδες, δυὸ περιλαίμια στρατιωτικά, μιὰ ζώνη γυμναστικῆς, καὶ τὰ μικροπράγματα ποὺ θὰ χρησίμευαν γιὰ νὰ γυαλίζῃ τὰ παπούτσια του καὶ τὰ κουμπιά του.

Πρὶν μαζέψει ἀκόμα τὰ πράγματά του, δεύτερος λοχίας τὸν ἐφώναξε, μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα καὶ τοῦδωσε: δεκατέσσερες ἀλλαξιὲς ἀσπρόρρουχα, δεκαπέντε ζευγάρια κάλτσες, δώδεκα μαντήλια καὶ τέσσερους σκούφους.

Θαρροῦσε πὼς δὲν ἔμενε τίποτ' ἄλλο νὰ πάρῃ, ὅταν ἕνας μικρὸς σώρασε μπροστά του: ἕνα ζευγάρι παντούφλες, δυὸ βούρτσες, ἕνα ζευγάρι σπηρούνια, μιὰ κουβέρτα, ἕνα μετάλλινο ποτήρι, δώδεκα ζευγάρια λευκὰ γάντια, ἕνα μεγάλο πλαστρόνι ποὺ κούμπωνε πάνω στὸ στῆθος κι' εἶχε τυπωμένο χοντρὰ τὸν ἀριθμὸ Μητρώου, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ἀξιωματικοὶ νὰ διακρίνουν ἀμέσως τὸ μαθητή.

Καὶ μ' ὅλο ποὺ ὁ φίλος μας ἦταν πολὺ σβέλτο κι' ἔξυπνο παιδί, βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία μπρὸς στὸ μεγάλον αὐτὸ σωρό, ποὺ σχηματίστηκε μπροστά του. Γύρω του κι' ἄλλοι νεοσύλλεκτοι τάχαν χάσει κοιτάζοντας καθένας τὸ «νοικοκυριό» του. Μὰ ἕνας λοχίας ξάπλωσε ἕνα πανὶ ἀπὸ σκηνὴ μπροστὰ στὸ Γεώργο, ἔρριξε μέσα ὅλα τὰ πράγματα, μάζεψε τὶς τέσσερις γωνιές, τὰ φόρτωσε ὅλα στὴ ράχη τοῦ «παγωνιοῦ» καὶ τὸν πῆγε στὸν «κοιτῶνα».

Ἐκεῖ πάλι τοῦδωσαν στὴν κατοχή του ἕνα κρεββάτι, ποὺ ὁ Γιώργος ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὸ στρώνει κάθε πρωὶ καὶ νὰ τὸ κάνει ὀρθογώνιο μὲ ἀκρίβεια γεωμετρική, σὰ μπιλιάρδο.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΧΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΠΟΥ ΑΚΟΥΣ...

Στὴ μητέρα της σιμὰ
Ἡ Ἑλένη πλησιάζει:
—Καλησπέρα σου, μαμμά!
Ἀπὸ μακρυὰ φωνάζει.

Ἔμαθα κεῖ στὸ σχολεῖο,
Σήμερα πρώτη φορά,
Στὸ καινούριο μου βιβλίο
Νὰ διαβάζω καθαρά.

Ἔμαθα Γραμματική
Πρώτη κλίση καὶ δευτέρα,
Ἔμαθ' Ἀριθμητική,
Κι' ὅλα αὐτὰ σὲ μιὰ ἡμέρα!

Ἔμαθα τόσα καλά,
Δὲν μπορεῖς νὰ τὰ μετρήσῃς,
Ἔμαθα κι' ἄλλα πολλὰ
Ποὺ ἂν τἀκούσῃς θ' ἀπορήσῃς.

Κι' ἡ μητέρα τῆς Ἑλένης:
—Εἶναι οἱ γνώσεις σου πολλές,
Κάλλιο λίγα νὰ μαθαίνῃς
Καὶ λιγότερα νὰ λές.

Καὶ στὸ νοῦ σου μὴν περάσῃ
Πὼς δὲν ἔκανες καὶ λάθη,
Κι' ὅπου ἀκοῦς πολὺ κεράσι
Βάστα καὶ μικρὸ καλάθι.

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ (1887)

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

—«Πρέπει λοιπὸν ν' ἀφήσω τὸμορφο αὐτὸ μέρος, τὰ πράσινα αὐτὰ βουνά, γιὰ νὰ ξαναρχίσω τὰ μαθήματά μου; Ὁ μπαμπάς, μὲ τὴν πρόφαση πὼς δὲν πῆρα βραβεῖο φέτος, θέλει νὰ μ' ἔχει ὅλο τὸ Σεπτέμβρη νὰ διαβάζω, γιὰ νὰ μπορέσω νὰκολουθήσω τὰ μαθήματα τοῦ ἐρχόμενου χρόνου. Τί κρίμα, ν' ἀφήσω αὐτὴν τὴν ἐξοχὴ ἀπὸ τώρα! Ἀχ! νὰ ἡμουνα λεύθερος νὰ μποροῦσα νὰ κάνω ὅ,τι ἤθελα!»

Τὰ λόγια αὐτὰ τἄλεγε ἕνα ἀγόρι ὡς δώδεκα χρονῶν, πολὺ σκεπτικό, μέσα σ' ἕνα ὡραῖο λιβάδι, στὴν κοιλάδα τοῦ Τεσέν, ὅπου τὸ εἶχε φέρει ὁ πατέρας του γιὰ νὰ περάσει τὶς διακοπές. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια χηρεμένος, ὁ κ. Νουαρμόν, ὁ πλούσιος βιομήχανος, παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ μαθήματα τοῦ γιοῦ του, τοῦ ἀγαπημένου του Ρενέ, καὶ στενοχωριόταν πολὺ ποὺ τὸν ἔβλεπε ἀμελῆ καὶ ἄτακτο. Ἐκεῖνο τὸ χρόνο ὅμως ἀποφάσισε νὰ τὸν διορθώσει μὲ κάθε θυσία. Τὸν πῆρε μαζί του στὴν Ἐλβετία γιὰ νὰ δυναμώσει ἡ ὑγεία του, καὶ τὸν Σεπτέμβρη θὰ ξαναγύριζαν στὴ Γαλλία, ὅπου θὰ μελετοῦσε μὲ τὴν ἐπίβλεψη προγυμναστῶν, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ παρακολουθήσῃ τὰ μαθήματα τῆς ἄλλης τάξης. Ἔτσι λογάριαζε νὰ τοῦ κόψει τὴν τεμπελιά.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ κάνει μόνος του μιὰ ἐκδρομούλα, μὲ τὴ συμφωνία ὅμως νὰ μὴν ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὴ μικρὴ βίλλα ποὺ κατοικοῦσαν. Ὁ Ρενὲ βρῆκε εὐκαιρία νὰ ξαναθαυμάσῃ τὰ ὡραῖα τοπία ποὺ τόσο γρήγορα θὰ τἄφινε. Κι' ἐνῶ ἦταν ἔτσι βυθισμένος σὲ χίλιες δυὸ σκέψεις, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε ἀπὸ μακριὰ σὰν ἦχο ἅρπας. Γύρισε δεξιά, ἀριστερά, νὰ δεῖ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὴ ἡ μαγευτικὴ μουσική. Πραγματικῶς, ἐκεῖ στὸ βάθος τῆς κοιλάδας, ἀνακάλυψε μιὰ μικρὴ παρέα. Χωρὶς νὰ λογαριάσει τὶς συμβουλὲς τοῦ πατέρα του, ἔτρεξε γιὰ νὰ ἰδῆ κι' ἀπὸ κοντὰ τὸ μουσικὸ ποὺ ἔπαιζε τὴν ἅρπα. Ἦταν ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας του· κοντά του, ἕνας ἄντρας μὲ κοστούμι τυρολέζικο, ἔπαιζε φλάουτο. Ὁ Ρενὲ τοὺς πλησίασε, τοὺς κοίταξε, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τοὺς μιλήσει. Ὁ Τυρολέζος ὅμως κατάλαβε τὴν ἐπιθυμία του καὶ ξαφνικὰ τοῦ λέει:

«Θέλει ὁ μικρὸς κύριος νὰ τοῦ παίξουμε κάτι;

—Εὐχαρίστως θὰ ἤθελα, εἶπε ὁ Ρενὲ τρελλαίνομαι γιὰ τὴ μουσική, καὶ ἔπειτα τί καλὰ σεῖς ποὺ εἴσαστε λεύθεροι καὶ κάνετε ὅ,τι θέλετε!

—Πολὺ σωστά, ἀποκρίθηκε ὁ Τυρολέζος, καὶ δὲν θὰ τὴν ἀλλάζαμε τὴν ἐλευθερία μας γιὰ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου! Κάνουμε ὅ,τι μᾶς ἀρέσει. Σήμερα μᾶς τραβάει αὐτὸ τὸ μέρος, καθόμαστε ὅσο θέλομε· αὔριο φεύγομε γιὰ νὰ βροῦμε ἄλλο καλύτερο. Κανένας δὲν μᾶς ἐμποδίζει.

—Πῶς σᾶς ζηλεύω! φώναξε ὁ Ρενέ.

—Μπά! καὶ ποιὸς σᾶς ἐμποδίζει νὰ κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο; Τὴ ζωὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ τὴν κάνει κάθε ἄνθρωπος.

—Ναί, μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζεῖ μόνος του! Χρειάζονται καὶ σύντροφοι, εἶπε πάλι ὁ Ρενὲ ποὺ μέσα στὸ μυαλό του γεννήθηκε μιὰ ἰδέα: Ἂν ὁ μουσικὸς τὸν ἔπαιρνε μαζί του, εὐχαρίστως θἄφινε τὸν μπαμπά του! Τὴ στιγμὴ αὐτὴ θυμόταν μόνο τὴν αὐστηρότητά του καὶ ὄχι τὶς θυσίες ποὺ εἶχε κάνει γι' αὐτόν. Καὶ ξακολούθησε:

—Ἂν θέλετε νὰ μὲ πάρετε μαζί σας, θὰ ἐρχόμουν πολὺ εὐχαρίστως... Εἶμαι ἐλεύθερος... (Ἡ φωνή του ἔτρεμε καθὼς ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια.) Βλέπετε, ἔχω καὶ λεπτά. (Ἔδειξε τὸ πορτοφολάκι του γεμάτο ἀπὸ τὰ λεπτὰ ποὺ τοῦ ἔβαζε κάθε μέρα ὁ μπαμπάς του.) Μόνο θἄθελα νὰ φύγουμε ἀμέσως. Δέχεσθε;

Ὁ Τυρολέζος τὸν κοίταξε μιὰ στιγμή, σὰ νἄθελε νὰ μαντεύσῃ τί ἔκρυβε τὸ παιδὶ ἐκεῖνο στὸ νοῦ του, κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

—Δέχομαι! ἂς φύγουμε!

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'. (Συνέχεια)

Ὡστόσο ὁ κ. Ξυπνητήρης ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ τὸ χρέος του. Καλὸς καὶ δίκαιος οἰκογενειάρχης, προστάτευε καὶ περιποιόταν ὅλες τὶς κόττες, χωρὶς νὰ κάνῃ ἐξαίρεση γιὰ καμμιά. Ὅπως μὲ τὴν Πουλάδα, ἔτσι εὐγενικὰ φερνόταν καὶ μὲ τὴν Ἀραπίτσα καὶ μὲ τὴ Χιονούλα καὶ μὲ τὴν Καναβουράτη. Καὶ κάθε πρωὶ ἀνέβαινε σ' ἕναν κορμὸ δέντρου ποὺ ἦταν κεῖ στὴν αὐλὴ καὶ λαλοῦσε, τινάζοντας τὰ φτερά του, τόσο δυνατά, ποὺ ξυπνοῦσε ὅλο τὸ σπίτι. Ὄνομα καὶ πρᾶγμα Ξυπνητήρης.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες, σ' αὐτὴ τὴν ταχτικὴ ζωὴ τοῦ κοττετσιοῦ, ἔγινε μιὰ ἀλλαγή. Ἡ Πουλάδα, ἀντὶ νἀκολουθῆ τὸν Ξυπνητήρη μὲ τὶς ἄλλες κόττες, καθόταν στὴ φωλιά της καὶ κακάριζε ἀλλοιώτικα. Ἡ Μαρίτσα φοβήθηκε μὴν ἀρρώστησε· ἡ μαμμά της ὅμως τὴν ἡσύχασε λέγοντας πὼς ἡ κοττούλα ἦταν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της, μόνο ποὺ καθόταν ἔτσι γιατ' ἤθελε πιὰ νὰ κλωσσήσῃ. —Ὥστε θἄχουμε πουλάκια; ρώτησε μὲ χαρὰ ἡ Μαρίτσα.

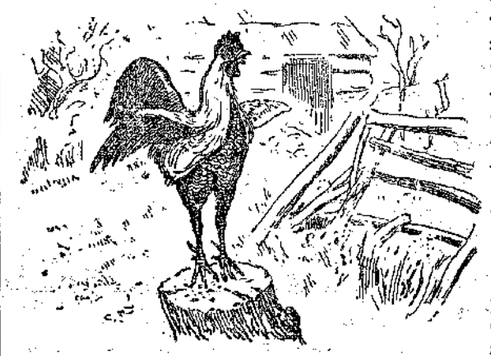

—Βεβαιότατα! σὲ τρεῖς ἑβδομάδες.

Πραγματικῶς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Πουλάδα δὲ σηκωνόταν παρὰ μόνο ὅταν ἤθελε νὰ φάῃ. Τῆς ἔβαλαν δσ' αὐγὰ ἤθελαν νὰ βγάλῃ κι' ἐκείνη πιὰ καθόταν νύχτα-μέρα ἀπάνω τους, στὸ ἄχερο τῆς φωλιᾶς, καὶ τὰ ζέσταινε. Κάπου-κάπου τὰ ταχτοποιοῦσε ἡ ἴδια μὲ τὴ μύτη της καὶ μὲ τὰ πόδια της ὅπως ἤθελε, καὶ πάλι καθόταν καὶ τὰ σκέπαζε μὲ τὶς φτερούγες της. Ἦταν πιὰ κλώσσα.

—Μὰ πότε θὰ βγοῦν τὰ πουλάκια; ρωτοῦσε καθεμέρα ἡ Μαρίτσα. Αὔριο; Μεθαύριο;..

—Ὤ, ὄχι! τῆς ἀποκρινόταν ἡ μητέρα της. Δὲν εἴπαμε πὼς πρέπει νὰ περάσουν τρεῖς ἑβδομάδες; Καὶ δὲν πέρασαν οὔτε τρεῖς ἡμέρες. Πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονή.

—Τρεῖς ἑβδομάδες! Τόσο πολύ;.. Μὰ ἐγὼ θὰ βαρεθῶ νὰ περιμένω!..

—Ἡ Πουλάδα ὅμως δὲν θὰ βαρεθῆ νὰ κλωσσᾷ ταυγά της! Τὴ βλέπεις; Δὲ σηκώνεται, ἡ καϊμένη, παρὰ μιὰ στιγμή, μὲ τὸ στανιό, γιὰ νὰ φάῃ. Γιατὶ ξέρει πὼς ἂν ἀφίσῃ ταυγά της νὰ κρυώσουν, δὲν θὰ βγοῦν πουλάκια ποτέ.

Οἱ μέρες ἔτσι περνοῦσαν. Μὲ ἀνυπομονησία, ἡ Μαρίτσα τὶς μετροῦσε. Τρεῖς... τέσσερες... πέντε... ἑφτά... Πέρασε ἡ μιὰ ἑβδομάδα. Ἄλλες δυὸ ἔμεναν ἀκόμα. Ἀχ, πότε θὰ περνοῦσαν κι' αὐτές! Κι' ἔπειτα τὸ ξύλινο σπιτάκι θὰ γέμιζε πουλάκια. Τί χαρά!..

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΩΡΙΣ ΡΟΛΟΪ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΩΣ ἔρχονται ὅλα τὰ δυστυχήματα, μοῦ ἦρθε κι' αὐτὸ χωρὶς νὰ τὸ περιμένω διόλου. Ἕνα ὡραῖο βράδυ, — ὄχι, δὲν ἦταν ὡραῖο πρωί, — θέλοντας νὰ μάθω τὶ ὥρα εἶναι, ρώτησα μὲ τὸ βλέμμα τὸ ρολόϊ μου. Κι' ἔλαβα, γραφτὴ στὸ πρόσωπό του, τὴν ἀπάντηση: δυὸ καὶ τέταρτο.—Ὄχι δά! τρελάθηκε τοῦτο-δῶ ἢ ἐγὼ ξέχασα νὰ τὸ κουρδίσω;.. Κι' ἐπειδὴ τὸ πρῶτο δὲν τὸ συνήθιζε τὸ φρόνιμό μου ρολόϊ, ἐνῷ ἐγὼ τὸ δεύτερο τὸ συνήθιζα συχνά, τὄβαλα σταυτί μου, εἶδα πὼς ἦταν σταματισμένο κι' ἄρχισα νὰ τὸ κουρδίζω βιαστικά, ὅπως θἄρριχνα φαΐ στὸ στόμα ἑνὸς ἑτοιμοθάνατου ἀπὸ πεῖνα. Μὰ τοῦ κάκου! Τὸ κλειδὶ γύριζε στὴν τρύπα του χαλαρά, χωρὶς καμμιὰν ἀντίσταση καὶ μ' ἕναν ἄτονο δλωξδιόλου τριγμό. Κατάλαβα: εἶχε σπάσει τὸ ἐλατήριο. Οὔτε νὰ φάῃ πιὰ μποροῦσε τὸ ρολόϊ μου, οὔτε νὰ δουλέψῃ. Νεκρό!

Ὤχ, δυστυχία μου! Καὶ τώρα;.. Ἔβγαλα τὶς φωνές: «Τὸ ρολόϊ μου!.. Χάλασε τὸ ρολόϊ μου!.. Κάποιος θὰ μοῦ τὸ πέταξε ἢ πῆγε νὰ τὸ κουρδίσῃ καὶ τὸ σπάσε!.. Τί ὥρα εἶναι;.. Θέλω τὴν ὥρα!..» Ὅλοι στὸ σπίτι προθυμοποιήθηκαν νὰ μοῦ ποῦν τὴν ὥρα, καὶ καθένας, φυσικά, μοῦ εἶπε τὴ δική του: Ὀχτὼ καὶ πέντε, ὀχτὼ παρὰ πέντε, ὀχτὼ καὶ δύο ἀκριβῶς. Τρέχα γύρευε!.. Καλμένο μου ρολογάκι, ἐγγλέζικο χρονόμετρο, ποὺ πήγαινες πάντα μὲ τὴ καμπάνα!.. Ἔτσι τώρα; κάθε φορὰ ποὺ θὰ θέλω τὴν ὥρα, θὰ μοῦ πετοῦν πέντ' ἕξη διάφορες... νὰ διαλέξω; Ὡραῖος καιρός! Ὡραία ζωή!

Μιὰ παροιμία ὅμως λέει, ὅτι ὅλα τὰ δυστυχήματα στὸν κόσμο διορθώνονται ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶναι καθαυτὸ θάνατος τὸ σταμάτισμα ἑνὸς ρολογιοῦ, ἔστω κι' ἀπὸ σπάσιμο τοῦ ἐλατηρίου, ἀποφάσισα νὰ κάμω ὑπομονὴ καί, πρωΐ-πρωΐ τὴν ἄλλη μέρα, νὰ τὸ πάω στὸ μάστορα. Τὸ πῆγα στὸν πλησιέστερο. Τὸ κοίταξε, πιστοποίησε τὸ πάθημα του, ἀλλὰ μοῦ εἶπε πὼς ἐλατήρια τέτοιου συστήματος δὲν εἶχε. Πολὺ φυσικό, ἀφοῦ τὸ ρολόϊ μου ἦταν ἀγορασμένο ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια! Πῆγα σ' ἄλλον ρολογά· τὰ ἴδια. Κι' ἐπιτέλους, μετὰ πολλὰ· μπόρεσα νὰ-νακαλύψω ἕναν μικρό, σ' ἕνα δρομάκο, ποὺ ἔτυχε νἄχῃ καὶ τέτοια ἐλατήρια. (Κι' αὐτὸ φυσικό, γιατὶ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ρολογάδικο, τὸ παλιὸ κι' ἀπόκεντρο, ἔμενε πιστὸ στὰ παλιά...) Κι' ἄφησα κεῖ τὸ ρολόϊ μου, παίρνοντας μιὰν ἀπόδειξη καὶ τὴν ὑπόσχεση πὼς θὰ τὸ εἶχα σὲ τρεῖς ἡμέρες.

Ἔναπῆγα. Ἀλλὰ ὁ ρολογὰς μοῦ ζήτησε συγγνώμη καὶ καινούργια προθεσμία, γιατ' εἶχε πολλὲς δουλειὲς κι' ἦταν μονάχος. Ἡ καινούργια αὐτὴ προθεσμία, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς γράφω, δὲν «ἐξέπνευσε». Καὶ εἶναι τώρα σχεδὸν μιὰ ἑβδομάδα ποὺ ζῶ χωρὶς ρολόϊ. Ἐγὼ ποὺ ἔλεγα πὼς δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω οὔτε ὥρα, οὔτε στιγμή! Καὶ τὸ περίεργο εἶναι πὼς δὲν ζῶ... χειρότερα ἀπ' ὅ,τι ζοῦσα προτύτερα μὲ ρολόϊ. Βέβαια ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ξέρω τὴν «ἀκριβῆ» ὥρα κάθε στιγμή. Κι' ὅταν μὲ ρωτοῦν τί ὥρα εἶναι, ἀπαντῶ «τὄχω στὸ μάστορα». Ἀλλὰ τί σημαίνει; Μιὰ ἐνόχληση λιγότερο. Ἄλλη φορά, κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἔμπαιναν στὸ γραφεῖο μου ἢ μοῦ φώναζαν ἀπέξω νὰ τοὺς πῶ τὴν ὥρα,—πρᾶγμα ποὺ μ' ἔκανε νὰ διακόπτω τὸ γράψιμό μου ἢ τοὐλάχιστο τὴ σκέψη μου. Τώρα ποὺ ξέρουν πὼς τὸ ρολόϊ μου εἶναι στὸ μάστορα, μάφίνουν ἥσυχο.

Ὅσο γιὰ τὴν ὥρα, τὴ μαντεύω πολὺ καλὰ ὅπως κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλιοῦ καιροῦ πρὶν βγοῦν ἢ πρὶν γενικευθοῦν τόσο τὰ ρολόγια: ἀπὸ τὸν ἥλιο πρωτα-πρῶτα· ἀπὸ τὸ πρωινό μου ξύπνημα, ἀπὸ τὴ μεσημεριάτικη πεῖνα μου, ἀπὸ τὴ βραδινή μου νύστα καὶ καθεξῆς. Πόσα ρολόγια μέσα μου καὶ τριγύρο μου, ποὺ αὐτὰ δὲν πᾶνε στὸ μάστορα ποτέ! Θὰ πῆτε: Μ' αὐτὰ δὲν λένε τὴν ὥρα ἰνπούντο, μὲ τὸ δευτερόλεπτο. Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέτε ποιὰ ἀνάγκη εἶναι νἄχῃ κανεὶς τὴν «ἀκριβῆ» ὥρα κάθε στιγμή; Τὶς περισσότερες φορὲς δὲν τοῦ φτάνει ἕνα σχεδόν, ἕν' ἀπάνω-κάτω; Καὶ λίγες, πολὺ λίγες δὲν εἶναι οἱ περιστάσεις ποὺ πρέπει νὰ ξέρῃ καὶ τὸ λεπτό; Ἄ, ὅσο γιὰ τὸ δευτερόλεπτο, μοῦ φαίνεται ποτέ. Ἐκτὸς ἂν κάνῃ πειράματα ὀπτικῆς καὶ ἀκουστικῆς σὲ Φυσικὸ Ἐργαστήριο...

Ἔτσι, αὐτὲς τὶς ἡμέρες ποὺ ζῶ χωρὶς ρολόϊ, ἔφτασα στὸ ἀπρόοπτο συμπέρασμα, ὅτι στὴν καθημερινὴ ζωή, τὸ ρολόϊ εἶναι ἀρκετὰ περιττό. Ἐννοῶ τὸ ρολόϊ τῆς τσέπης, ποὺ κάθε ἄνθρωπος ἐννοεῖ νὰ τὄχῃ ἀπάνω του σὰν κάτι ἀχώριστο κι' ἀπαραίτητο. Δὲ βαριέστε! Φτάνει ἕνα ρολόϊ τοῦ τοίχου στὸ σπίτι, γιὰ ὅλους. Κι' ἴσως κι' αὐτὸ ἀκόμη εἶναι περιττό. Φτάνουν δυὸ-τρία μεγάλα ρολόγια στὴν πόλη, ποὺ νὰ χτυποῦν τὶς ὧρες κάπως δυνατά, ὅπως ἐδῶ τὸ ρολόϊ τῆς Ἀγορᾶς, καὶ νὰ φωτίζονται τὸ βράδυ ἀπὸ μέσα, ὅπως τὰ ρολόγια τῶν Σταθμῶν. Τἄλλα εἶναι δαπανηρὴ πολυτέλεια, ὅταν δὲν εἶναι κι' ἐνόχληση, βάσανο, μπελάς. Μὰ καὶ γιὰ πολλὰ ἄλλα πράγματα, ποὺ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος τὰ θεωρεῖ ἐφόδια ἀπαραίτητα, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ τὸ ἴδιο. Παραδείγματος χάρη γιὰ τὰ θερμόμετρα. Καὶ τοῦ τοίχου, ἐννοῶ, καὶ... τῆς μασχάλης. Ὤ, πόσες φορὲς κρύωσα ἢ ζεστάθηκα στὰ καλὰ καθούμενα μόνο μὲ τὴν ἰδέα, μόνο γιατὶ εἶδα τὸ θερμόμετρο τοῦ τοίχου νὰ δείχνῃ μιὰ ψηλὴ ἢ χαμηλὴ θερμοκρασία! Ἢ πόσες φορὲς ἀνησύχησα πὼς ἔχω κάτι σοβαρό, ἐπειδὴ ἔβαλα θερμόμετρο κι' εἶδα μερικὲς γραμμίτσες! Μοῦ φαίνεται πὼς οἱ γιατροὶ μόνο ἔπρεπε νἄχουν αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα. Καμμιὰ ἀνάγκη δὲν εἶναι νὰ ξέρῃ ὁ ἄρρωστος τὸν πυρετό του, ὅταν μάλιστα δὲν τὸν αἰσθάνεται. Ἡ θερμομέτρησή, τὶς περισσότερες φορές, δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ τὸν φοβίζῃ καὶ νὰ τὸν ἀρρωσταίνῃ χειρότερα.

Στὴν ἴδια κατηγορία θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ κατατάξῃ: τὰ βαρόμετρα, τὰ ὑγρόμετρα, τὶς ναυτικὲς πυξίδες, τοὺς στυλογράφους, τὰ ἠλεκτρικὰ φαναράκια, τὶς φωτογραφικὲς μηχανούλες τῆς τσέπης, τοὺς πολύπλοκους ἐκείνους σουγιάδες ποὺ ἔχουν... καὶ φαλλίδι, τοὺς φακοὺς καὶ τόσα ἄλλα ποὺ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος τὰ σέρνει μαζί του, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι στὴ ζωὴ βγαίνει «πάνοπλος». Κολοκύθια! Ἡ ζωὴ μ' αὐτὰ περισσότερο δυσκολεύεται παρὰ εὐκολύνεται. Δὲν εἶναι παρὰ τόσοι μπελάδες μὲ τὴν πιὸ προβληματικὴ χρησιμότητα. Καὶ δὲν πολλαπλασιάστηκαν καὶ δὲν γενικεύθηκαν παρὰ μόνο ἀπὸ τὴν τάση αὐτὴ ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος νὰ περιπλέκῃ τὴ ζωή του, μὲ τὴν ἰδέα πὼς τὴν κάνει πιὸ εὔκολη καὶ πιὸ ἄνετη. Κι' ἔπειτα μὲ τὴ συνήθεια...

Δὲ θέλω νὰ πῶ μὲ τοῦτο πὼς πρέπει τώρα νὰ πετάξετε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὰ ρολόγια σας καὶ τὰ θερμόμετρά σας. Μὴ φοβᾶστε! κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ πάρω αὔριο ἀπ' τὸ μάστορα τὸ ρολογάκι μου καὶ θὰ τὄχω πάλι ὅπως τὄχα. Θέλω μόνο νὰ πῶ, πὼς καὶ τὰ ρολόγια, κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐφόδια καὶ ἐξαρτύματα δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τὰ θεωρεῖ τόσο ἀναγκαῖα καὶ τόσο ἀπαραίτητα, ποὺ νὰ λέῃ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτά. Γιατὶ δὲν εἶναι. Νὰ κι' ἐγὼ πού ἔλεγα πὼς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω στιγμὴ χωρὶς ρολόϊ. Ἀλλὰ ἔζησα μιὰ ὁλάκερη ἑβδομάδα καὶ σᾶς βεβαιώνω πὼς θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω ὅλη μου τὴ ζωή.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΡΗΤΑ

44.

Μὲ τὴ Θέληση καὶ μόνη
Ὁ καθένας κατορθώνει
Τέχνη, γράμματα νὰ μάθῃ,
Τὰ ἐλατώματά του κόβει,
Τἄγρια του δαμάζει πάθη
Καὶ στὸ βίο του προκόβει.
Δὲν τὴν ἔχει;—τὸ ἐναντίο:
Χάνεται καὶ πάει, ἀντίο!

CHEF

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΙΣΤΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Τὴ χάϊδεψαν, τὴ φίλεψαν μιὰ φετίτσα ψωμὶ ἀλειμμένη μὲ γλυκὸ καὶ τὴ ρώτησαν γιὰ τὴ ζωή της. Ἡ Μαρίκα τοὺς διηγήθηκε τὰ βάσανα ποὺ τράβηξε μὲ τοὺς σαλτιμπάγκους, τὸ θάνατο τῆς μητέρας της, τὴ φυγή της ἀπ' τὴν τἀβέρνα, ὅλα. Καὶ τόσο ζωηρά, ὥστε ἡ μητέρα καὶ τὰ παιδιὰ δάκρυσαν καὶ τῆς εἶπαν νὰ πηγαίνῃ συχνὰ νὰ τὴν βλέπουν. Ἀπὸ τότε ἡ κυρία Φανὴ εἶχε πάντα στὸ στόμα της τὄνομα τῆς Μαρίκας καὶ τὴν ἔφερνε στὰ παιδιά της γιὰ παράδειγμα.

— Παιδιά μου, τοὺς ἔλεγε, ἂν ρίχνετε σ' ἕνα κουμπαρὰ τὰ λεφτὰ ποὺ σᾶς δίνω κάθε Κυριακή, θὰ μαζέψετε σὲ λίγο ὅσα χρειάζονται γιὰ νἀγοράσουμε τῆς Μαρίκας ἕνα ζευγάρι παπουτσάκια, πρὶν λυώσουν αὐτὰ ποὺ φορεῖ τώρα... Αἰμιλία, ἂν εἶχες ἐπιμέλεια κι' ἤξερες νὰ ράβῃς, δὲ θἄρραβες τώρα τὰ πουκαμισάκια τῆς Μαρίκας, ποὺ τῆς ἔκοψα ἀπ' τὰ παλιά σου σεντονάκια;.. Ἔ, Γιώργο, νὰ εἶσαι πιὸ εὐγενικός. Εἶδες τί ὄμορφα φέρνεται ἡ Μαρίκα;..

Κι' ὅλο ἔτσι, πάντα τοὺς ἔλεγε κάτι γιὰ τὴ Μαρίκα.

Ὅλη ἡ πόλη ἤξερε πιὰ τὴ Μαρίκα, τὴν ψυχοκόρη τοῦ Γεροθωμᾶ ποὺ πουλοῦσε σκουπίτσες ἀπὸ φτερά, κι' ὅλοι εἶχαν στὸ στόμα τὴν ἱστορία της. Κι' ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη κι' ἡ Μαρίκα τώρα ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὴ ζωή, πιὸ εὐχαριστημένη ἀπὸ τότε ποὺ χόρευε μὲ τοὺς σαλτιμπάγκους.

Ἦταν ὅμως κι' ὧρες ποὺ δὲν τὶς ἀγαποῦσε καθόλου καὶ πάντα προσπαθοῦσε νὰ τὶς ἀποφεύγει. Παραδείγματος χάρη, ὅταν ἡ κυρὰ-Παύλαινα τὴν κάθιζε κοντά της καὶ τὶς ἔδινε δυὸ μεγάλες βελόνες τοῦ πλεξίματος κι' ἕνα κουβάρι νῆμα γιὰ νὰ πλέξῃ. Δὲν ἤξερε κι' ἔδρισκε πὼς ἦταν δύσκολο νὰ μάθῃ. Ἀλήθεια, ἡ κυρὰ-Παύλαινα τῆς ἔλεγε πὼς τὸ πλέξιμο εἶναι πολὺ χρήσιμο γιὰ τὶς γυναῖκες. Μὰ γυναῖκα ἦταν αὐτὴ ἢ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι; Τί τὸ ἤθελε ἀπὸ τώρα τὸ πλέξιμο; γιατὶ νὰ κάθεται τόσες ὧρες ἀκίνητη, ἐνῷ αὐτὴ ἤθελε νὰ κινῆται, νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ;

«— Αὐτὸ εἶναι ἄλφα...»

Κι' ὡς νὰ μὴ τῆς ἔφτανε αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ἡ κυρὰ Παύλαινα σοφίστηκε κι' ἄλλο, χειρότερο. Μιὰ μέρα πῆρε μιὰ βελόνα γιὰ δείχτη, ἄνοιξε ἕνα χοντρὸ βιβλίο κι' ἄρχισε νὰ τῆς δείχνῃ τὰ μικρὰ μαῦρα ἢ κόκκινα ἐκεῖνα σημάδια ποὺ εἶχε μέσα καὶ νὰ τῆς λέῃ: «Αὐτὸ εἶναι ἄλφα, αὐτὸ εἶναι μί, αὐτὸ εἶναι ἦτα, αὐτὸ εἶναι νί, κι' ὅλα μαζὶ λένε ἀμήν.» Ἔπειτα πάλι: «Δεῖξε μου τώρα ἐσὺ ἕνα ἄλφα, δεῖξε μου ἕνα μί, ἕνα ἦτα...» Κι' ἡ Μαρίκα ἔπρεπε νὰ ψάχνῃ σ' ὅλη τὴ σελίδα καὶ νὰ βρίσκῃ σημάδια ὅμοια μ' ἐκεῖνα ποὺ εἶχε μάθει.

Τί μπελάς! τί παραζάλη! Τὰ σημάδια ἐκεῖνα ἔμοιαζαν μεταξύ των καὶ πολλὲς φορὲς ἡ Μαρίκα τὸ ὅμικρον τὄπαιρνε γι' ἄλφα καὶ τὸ ἦτα γιὰ μί. Ἔπειτα τὰ γράμματα ἄρχιζαν νὰ πηδοῦν, νὰ χορεύουν καὶ τότε τὴν ἔπιανε νύστα καὶ χασμουρητό... Ἐπιτέλους ἡ κυρὰ-Παύλαινα ἀπελπίστηκε. Κι' αὐτή, ποὺ ἄλλοτε ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένη μὲ τὴ Μαρίκα, εἶπε μιὰ μέρα τοῦ Γεροθωμᾶ μὲ θυμό:

— Τοῦ κάκου, Γεροθωμά μου, χαλῶ τὴν καρδούλα μου! Ἡ Μαρίκα οὔτε πλέξιμο μαθαίνει οὔτε γράμματα! Δὲν εἶναι γιὰ τίποτα!

Ὁ Γεροθωμὰς ἀπόρησε πολύ. Γιατὶ νὰ θυμώνῃ ἔτσι ἡ κυρὰ-Παύλαινα; Ἔπρεπε καλὰ καὶ σώνει νὰ μάθῃ πλέξιμο καὶ γράμματα ἡ Μαρίκα του; Κι' εἶπε στὴ σπιτονοικοκυρὰ μὲ δειλία:

— Μὰ εἶναι μικρὴ ἀκόμα, ἡ καϊμένη... Ἔπειτα ποιὰ ἡ ἀνάγκη νὰ ξέρῃ ἀπ' ὅλα;

— Ἀπ' ὅλα;! γέλασε μὲ φούρκα ἡ κυρὰ-Παύλαινα. Ἀπ' ὅλα εἶπα ἐγώ, ἢ αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ τῆς χρειάζονται; Γιατὶ τί νομίζεις, πὼς θὰ μπορῇ νὰ πουλᾷ μύλους καὶ σκουπίτσες σ' ὅλη της τὴ ζωή;.. Αὔριο μεγαλώνει... Πρέπει νὰ ξέρῃ κάτι τί, ποὺ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ἀπὸ τώρα. Κι' ἐγώ, Γεροθωμά μου, λέω πὼς πρέπει νὰ τὴ βάλῃς στὸ σχολεῖο.

— Στὸ σχολεῖο;.. Καὶ τί θὰ μάθῃ ἐκεῖ;

— Νά· διαβάζῃ, νὰ ράβῃ, νὰ πλέκῃ, νὰ κεντᾷ. Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, τὴ βάζεις σ' ἕνα κατάστημα νὰ ἐργάζεται. Ἔτσι, σιγά-σιγά, μπορεῖ νὰ γίνῃ μιὰ καλὴ ράφτρα, μοδίστρα, καπελλοῦ, ὅ,τι θέλεις, καὶ νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί της, νὰ ζῇ. Δὲν μπορεῖς νὰ τὴ βάλῃς στὸ σχολεῖο; Τότε βάλε τη στὸ Ὀρφανοτροφεῖο. Κάτι θὰ μάθῃ κι' ἐκεῖ.

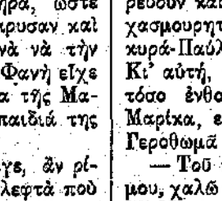

«Τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χεράκι.»

Ὁ Γεροθωμὰς ταράχτηκε ὅπως κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε αὐτὴ τὴ λέξη.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπε, στὸ Ὀρφανοτροφεῖο δὲ μάρέσει. Προτιμῶ νὰ τὴ βάλω στὸ σχολεῖο. Μὴ μοῦ συγχύζεσαι, κυρὰ Παύλαινα, καὶ θὰ τὴ βάλω. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου.

Κι' ἔπειτα, μονάχος του, εἶπε:

«Τὶ δύσκολο ποὺ εἶναι νἀναθρέψῃ κανεὶς ἕνα παιδί!.. Πόσα τοῦ παρουσιάζονται κάθε μέρα!..»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

«Καλέ, παιδιὰ εἶν' αὐτά;»

Ἂν ἡ κυρὰ-Παύλαινα ἄκουγε αὐτὴ τὴ σκέψη του, βέβαια θὰ τοῦ ἔλεγε: «Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμα, καλέ μου Γεροθωμᾶ!»

Ἀλήθεια, εἶναι πολὺ δύσκολο νἀναθρέψῃ κανεὶς ἕνα παιδί. Κι' ὅσο τὸ παιδὶ μεγαλώνει, τόσο ἡ ἀνατροφή του γίνεται πιὸ δύσκολη, τόσο περισσότερες φροντίδες ἀπαιτεῖ, κόπους κι' ἔξοδα. Ἀλλὰ μιὰ ποὺ ἄρχισε, ὁ Γεροθωμὰς ἔνγοοῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ νὰ τελειώσῃ. Ἀναγνώριζε πὼς εἶχε χρέος στὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο, μιὰ ποὺ τὸ κρά ησε γιὰ συντροφιὰ κι' εὐχαρίστησή. Δὲν ἦταν μιὰ γατούλα ἢ μιὰ κούκλα ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν ἀφίσῃ ἔτσι. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος. Κι' ὁ ἄνθρωπος πρὲπει νὰ μαθαίνει ὅσα τοῦ χρειάζονται γιὰ τὴ ζωή.

Ζήτησε λοιπὸν ὁ Γεροθωμὰς πληροφορίες κι' ἔμαθε πὼς ἐκεῖ-κοντὰ ἦταν ἕνα δημόσιο Παρθεναγωγεῖο, ὅπου τὰ κοριτσάκια μάθαιναν γράμματα χωρὶς νὰ πληρώνουν δίδακτρα. Κι' ἕνα πρωὶ τοῦ Μάρτη, πῆρε ἀπ' τὸ χεράκι τὴ Μαρίκα νὰ τὴν πάῃ στὸ σχολεῖο αὐτό.

— Ἐκεῖ θὰ βρῇς κι' ἄλλα πολλὰ κοριτσάκια σὰν καὶ σένα, τῆς ἔλεγε στὸ δρόμο γιὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ. Θὰ παίζετε μαζί. Κι' ἡ δασκάλα, ποὺ εἶναι τί καλή, θὰ σᾶς λέῃ ὡραῖα παραμύθια.

Ἡ Μαρίκα φαινόταν εὐχαριστημένη· ἀπὸ μέσα της ὅμως ἀνησυχοῦσε, γιατὶ δὲν ἤξερε τί πρᾶγμα εἶναι τὸ σχολεῖο καὶ τί τὴν περίμενε κεῖ...

Ὅταν μπῆκε, κρατώντας μὲ χάρη τὸ καλαθάκι της, φοβήθηκε στὴν ἀρχή, τἄχασε. Γιατὶ βρέθηκε ἄξαφνα μπροστὰ σὲ πενήντα κορίτσια, — ἀμέτρητα τῆς φάνηκαν! — ποὺ εἶχαν ὅλα γυρισμένα τὰ μάτια τους σ' αὐτὴ καὶ τὴν κοίταζαν μὲ προσοχὴ καὶ μἀπορία.

Ἡ δασκάλα τὴν πῆρε, τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ στὸ πρῶτο θρανίο καὶ τῆς εἶπε νὰ προσέχῃ ὅταν θἄλεγαν τἄλλα κορίτσια τὸ μάθημά τους.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΧΗΝΑ

Μῦθος

Ἡ χήνα κολυμποῦσε στὸ βάλτο κι' ἔλεγε μονάχη της:

—Ἀλήθεια, τί θαυμαστὸ πουλὶ ποὺ εἶμ' ἐγώ! Καὶ στὴ γῆ περπατῶ κι' στὸ νερὸ πλέω καὶ στὸν ἀέρα πετῶ. Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο πουλὶ σὰν καὶ μένα! Εἶμαι ὁ βασιλιὰς τῶν πουλιῶν!

Ἕνα μερμήγκι τὴν ἄκουσε καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν εἶσαι παρὰ μιὰ χήνα, χήνα σωστή! Πές μου, μπορεῖς ἐσὺ νὰ κολυμπᾷς σὰν τὸ δελφίνι, νὰ τρέχῃς σὰν τὸ ζαρκάδι καὶ νὰ πετᾷς σὰν τὸν ἀητό; Πόσο καλύτερα θἄταν ἂν ἤξερες ἕν' ἀπ' αὐτὰ στὴν ἐντέλεια παρὰ λίγο ἀπ' ὅλα!

(Κατὰ τὸ Ρωσσικό) **Κ. Ε. Π.**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

'Αριθ. 'Εγκρ. 1

Στὸν κῆπο, τὴν κλεψιάρικη
καὶ λυπηρὴ ἱστορία
λέει ὁ χειμώνας μὲ τ' ἀργὸ
τὸ κλάμα τῆς βροχῆς.
Καὶ μὲς στὸ σπίτι εἰρηνικὴ
σκορπίζεται ἡσυχία,
σὰν σ' ὥρα προσευχῆς...

Στὴν ἄκρη καίει γλυκειὰ φωτιὰ
καὶ κεῖ σιμὰ ἡ μητέρα,
προσηλωμένη στὴ δουλειά,
κεντάει καὶ σιγᾷ.
Καὶ κάπου-κάπου τὴ γιαγιὰ
κοιτάζει ποὺ πιὸ πέρα
χορεύει τ' ἀγγονάκι της
στὸ γόνα τη σιγά.

Πιὸ κεῖ ὁ παππούς μὲ τὰ γυαλιά,
μὲ σουφρωμένα φρύδια,
μπροστὰ στὴ ψημερίδα του
διαβάζει σιωπηλά,
ἐνῷ ἡ ψυψινα μὲ χαρὲς
ἀρχίνησε παιχνίδια
στὰ πόδια του, τρελλά...

Κι' ἡ ἀδελφή, κάτω ἀπ' τὸ φῶς,
μπροστὰ σὲ δυὸ βιβλία,
ἔχει ἀπομείνει σ' ἔκσταση,
σὰν σ' ὥρα προσευχῆς,
Ἐνῷ σεὶν κῆπο τὴν πικρὴ
καὶ λυπηρὴ ἱστορία
λέει ὁ χειμώνας μὲ τ' ἀργὸ
τὸ κλάμα τῆς βροχῆς...

Φίδης Λεβάντες

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

'Αριθ. 'Εγκρ. 2

«Κισμὲτ» κι' αὐτό! 'Αλήθεια, ποιὸς θὰ τοῦ τόλεγε πρὸ ἕνα μήνα, τοῦ Μπραΐμ-'Αγᾶ τοῦ μπακάλη καὶ θὰ τὸ πίστευε, πὼς θἀρχόταν μέρα ποὺ θἀφινε, ἄθελά του, τὸ μαγαζάκι του στὴν ἀπόμερη γειτονιά, — καὶ τί ὡραῖα ποὺ πήγαιναν τώρα τὼρα οἱ δουλειές του, ποὺ ἔκλεισε τὸ ἀνεκρυνό του μπακάλικο — γιὰ νὰ πάῃ στὴν Μικρὰν 'Ασία! Κι' ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ μισεμό, χωρὶς ἀκόμη νὰ τὄχει καλοπιστέψει. Ξεσουλεῖ ὅσο ὅσο στοὺς γειτόνους, ἔσχισε τὰ βερεσέδια — χαλάλι των νἄναι! — καὶ χάρισε καὶ τὴν πέρδικά του στὴ γειτονοπούλα ποὔχε καταλάβει πὼς τὴν πιθυμοῦσε.

Πόσο θἀποιῆσῃ τὴ γειτονιά, ποὺ τὴν γνωρίζει τώρα καὶ τριάντα χρόνια! Θἄχῃ ἄραγε κεῖνα τέτοιους καλοὺς γειτόνους; Θὰ βρεθῇ ἄραγε καμμιὰ καλὴ γυναίκα σὰν τὴν κυρὰ-Γιαννούλα, νὰ τὸν πλύνῃ καὶ νὰ τὸν συγυρίζῃ, ποὺ νὰ μὴ τὸ μετανιώσῃ, ὅπως δὲν τὸ μετάνιωσε κι' ὡς τώρα πὼς δὲν παντρεύτηκε; Μακάρι! Καὶ τί κρύο ποὺ κάνει καὶ! 'Εδῶ στὴν Κρήτη οὔτε στὴ Μαδάρα τὸ κάνει, οἱ ἴδιοι οἱ πρόσφυγες τὸ λένε, — κακόμοιροι κι' αὐτοί, χειρότερα πάλι ξεριζωθήκανε...

Ποιὸς θἄλθῃ ἄραγε στὸ μαγαζί;.. Κανεὶς πρόσφυγας χωρὶς ἄλλο! Νὰ τὸν γνώριζε, νὰ τὸν παρακαλοῦσε νἀδινε μὲ Σαββαθιάτικα σ' ὅσους ψοῦνιζαν ἔτσι κι' ἀπὸ κεῖνον. Θὰ τὸν βεβαίωνε πὼς τὰ λεφτά του ποτὲ δὲν θὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ κανένα....

«Καὶ γιὰ πότε μὲ τὸ καλό, Μπραΐμ-'Αγᾶ;» μπαίνει μιὰ γειτόνισσα καὶ τὸν ρωτᾶ, ἀποσπώντας τον ἔτσι ἀπὸ τὶς σκέψεις του. Καὶ κεῖνος σωστισμένος, μὲ κόπο κρατώντας τὸ δάκρυα ποὺ εἶναι ἕτοιμα νὰ κυλήσουν σ' ἄσπρα του γένια, ἀπαντᾶ «"Ιντα κατέο», κερὰ γειτόνισσα; 'Ἰτὰ τὴ νύφη δὲ μᾶς ἐρωτήξανε καὶ γιὰ τοὶ καλεσμένους θὰ μάσε παρακαλέσουνε;»

(Χανιά) *Κορίννα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— 'Αλήθεια, *Φιλόσοφε*, εἶναι κακὸ νὰ κάθουνται στὸ τραπέζι δεκατρεῖς;

— Καμμιὰ φορά...

— Δηλαδή;

— Νά, ἀκόμα δὲν ὑπάρχει θέση καὶ φαΐ παρὰ μόνο γιὰ δώδεκα.

Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα

***

Ἡ *"Ιγκεμποὺργκ* δάγκασε τὴ γλῶσσα της καὶ κλαίει.

— Μὰ γιατὶ δὲν πρόσεχες, παιδί μου; τῆς λέει ἡ μητέρα της.

— Δὲν τὴν εἶδα, μαμμάκα μου!

Ἰδανισμός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

'Αθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 10 Μαρτίου 1925

ΑΠΟ σήμερα ἀρχίζει ἡ Β' Τριμηνία τῆς Σελίδας μας, — ἡ δημοσίευση δηλαδὴ τῶν ἐγκεκριμένων κομματιῶν τῆς νέας... ἐσοδείας. Θὰ ἐξακολουθήσῃ. Σεῖς ἐντωμεταξὺ θὰ μοῦ στέλνετε, — ὅσοι δὲν μοῦ ἐστείλατε, ἐννοεῖται, ἡ μοῦ ἐστείλατε μόνο ἕνα κομμάτι. Καὶ θὰ σᾶς πῶ πότε πάλι θὰ παύσω νὰ δέχομαι, — πράγμα ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν δημοσιευσίμων ποὺ θὰ λάβω.

"*Ελλη*, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Τ' «'Αστεῖα Παρορράματα» εἶναι μικρὰς φράσεις κωμικῶς ἀλλοιωμένες ἀπὸ ἀποθετικὰ τυπογραφικὰ λάθη, ποὺ ὁ λότης πρέπει νὰ τὰ μαντεύσῃ καὶ νἀποκαταστήσῃ τὴν ὀρθὴ γραφὴ καὶ ἔννοια. Π.χ: «Τὸ μῆλον ἀλέθει» καὶ «ὁ μόλος τρώγεται». Αὐτὰς οἱ φράσεις δὲν λέγουν τίποτα, εἶναι ἀστεῖες. Οἱ σωστὲς θὰ ἦταν: «ὁ μόλος ἀλέθει, τὸ μῆλον τρώγεται.» 'Αλλὰ ὁποτίθεται ὅτι ἔγινε τυπογραφικὸ λάθος' ὅτι ὁ τυπογράφος ἀντὶ *μόλος* ἔβαλε *μῆλον* καὶ τἀνέπαλιν. 'Επίσης: «Ὁ λαγὸς *βρέχει πολύ*» ἀντὶ «ὁ λαγὸς *τρέχει πολύ*», «ὁ *στύλος γαυγίζει*» ἀντὶ «ὁ *σκύλος* γαυγίζει» καὶ καθεξῆς. Ἡ 'Ασκησις εἶναι ἐπιτυχημένη ὅταν, μὲ τὴν ἀλλαγὴ ἢ παράλειψη ἑνός, τὸ πολὺ δυὸ στοιχείων, μιὰ φράση γίνεται κωμικῶς ἀγνώριστη, κι' ὅταν δὲν βρίσκεται πολὺ εὔκολα τὸ τυπογραφικὸ αὐτὸ λάθος.

Πνευματικὲ 'Εργάτη, ἐμπρός! πρέπει νὰ πραγματοποιήσετε τὴν ὡραία ἰδέα ποὺ ἔρριξε ἡ καλή μας *Τριανταφυλλένια*: Μιὰ γιορτὴ μὲ λαχεῖα, πρὸς τιμὴν τοῦ Πολέμη καὶ γιὰ τὸ μνημεῖο του... Θὰ ἐπιτύχῃ ἂν ἐργασθῆτε καλὰ καὶ θὰ δώσῃ ἀρκετά. 'Επειτα θὰ σᾶς μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι. Καὶ τὸ μικρὸ σχετικῶς ποσὸν ποὺ χρειάζεται γιὰ τὸ σκοπό μας, γρήγορα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπορεῖ νἀ συμπληρωθῇ. 'Ελᾶτε, εἶναι καιρός...

Υ.Γ.—Καὶ νὰ τί ὡραία σύμπτωση: 'Ενῶ ἔγραφα αὐτά, ἔλαβα τὴν εἰςφορὰ τοῦ 'Αρσακείου Πατρῶν. Βλέπετε; 'Απάνω ἀπὸ 700 δραχμὲς ἔδωσε ἕνα Λαχεῖο ποὺ ἔκαμαν ἐκεῖ στὶς ἀνώτερες τάξεις. 'Αλλὰ στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς τὰ πῶ καλύτερα, ὅπως μοῦ τὰ γράφει τὸ καλό μας *Πολυτρίχι*.

Μικρὲ 'Επιδαύρια, τὰ διάβασα ὅλα. Δὲν ξέρεις ἀκόμα νὰ γράφῃς καλά,—ποιήματα μάλιστα,—ἀλλὰ φαίνεται ὅτι θὰ μάθῃς, ἂν μὲ γυμνασθῆς ἀκόμα λίγο. Τὴ λέξη *κλινάρι* βάβαια ποὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν μεταχειρισθῇ στὴν ὁμιλία του· *κρεββάτι* θὰ πῇ. Τέτοιες λέξεις εἶν.ι μόνο λογοτεχνικές, ποιητικές. —Ναι, εἶν' ἀλήθεια ὅτι πολλοὶ γονεῖς, συνηθισμένοι στὴν καθαρεύουσα, ὅπου ἀγαποῦν τὴ δημοτικὴ καὶ νομίζουν ὅτι τὰ παιδιά τους καταστρέφονται (!) στὸ σχολεῖο, τώρα ποὺ ἡ διδασκαλία γίνεται σὲ μιὰν ἁπλῆ, καταληπτὴ γλῶσσα. 'Αλλὰ πόσο εἶναι γελασμένοι! Πρωτύτερα καταστρεφόνταν τὰ παιδιά,—ἢ τοὐλάχιστο κινδύνευαν,—ὅταν τὰ μάθαιναν Φυσική, Χημεία, Ζωολογία, 'Αριθμητικὴ κτλ. σὲ μιὰ στριφνὴ, ἀκατάληπτη ἀρχαΐζουσα, ποὺ δεῖρ κῶς ἔπρεπε νὰ τὴν μεταφράζουν. Γι' αὐτὸ ἔδγαιναν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὸ Σχολεῖο καὶ δὲν ἤξεραν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μερικὲς ἀ-χαῖες λέξεις' ἀλλὰ οὔτε Φυσική, οὔτε Χημεία, οὔτε τίποτα!..

Μὲ πολλὴ χαρά, *'Ιδανικό*, ἔλαβα γράμμα σοῦ ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Καὶ μὲ περισσότερη ἀκόμα, εἶχα πόσο σωστὲς ἰδέες ἀπόκτησες καὶ πόσο προόδευσες στὴν τέχνη. Κι' ὁ κ. Φαίδων ἄρεσε πολὺ τὰ νέα σου ποιήματα,—ἂν καὶ δὲν εἶναι βέβαια χτὲ τὴ Σελίδα,—προπάντων τὴν «Τσιγγάνα». Ναί, ἐν' ἀπὸ τὰ ὡραιότερα β.βλία γιὰ τὸ γλυκύτατο μας ζήτημα εἶναι τὸ «Γλῶσσα καὶ Ζωή» τοῦ 'Ηλιαίου Γιανίδη καὶ θὰ πῶ στὸ *Φουτουριστὴ* πὼς τοῦ τὸ συστήνεις ἰδιαιτέρως.

Καὶ τὰ δυὸ μαζί, *Πικρὴ Σκλαβιά*· κι' οἱ συγγραφεῖς μας δηλαδὴ ποὺ γράφουν γιὰ παιδιὰ εἶναι λίγοι, καὶ τὰ βιβλία τοῦ καθενὸς ἐπίσης λίγα. 'Αλλὰ κι' ἡ δική σου φιλαναγνωσία θαμαστή, γιατὶ λίγα κορίτσια στὴν ἡλικία σου, ὁποθέτω, θἄχουν διαβασμένα, ἐκτὸς ἀπ' ἄλα τὰ δικά μου, κι' ἄλα τὰ παιδικὰ βιβλία τῆς Δέλτα, τῆς Δραγούμη, τῆς Παπαδοπούλου, τοῦ Κουρτίδη, τοῦ Πολέμη, τοῦ Δροσίνη, τοῦ Βικέλα καὶ τοῦ Μωραϊτίδη! 'Ωστόσο ὑπάρχουν ἀκόμα μερικά,—τοῦ Δελμούζου, τοῦ Βλαχογιάννη κτλ.—ποὺ τὰ ἔβγαλε ὁ 'Εκπαιδευτικὸς 'Ομιλος, ὁ κ. Κ. 'Ελευθεροῦδάκης, κτλ. Πάντα λίγα ὅμως. Δὲν ἔχουμε, δυστυχῶς, τὶς πλούσιες Παιδικὲς Βιβλιοθήκες ἄλλων ἐθνῶν!..

'Ο κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου, *Α. Μ.*, κι' εὐχαρίστως σοῦ ἀπαντᾷ. 'Αφοῦ εἶσαι πιὰ μαθητὴς τῆς Δ' τοῦ Πρακτικοῦ Λυκείου, ἔπρεπε νὰ σκέπτεσαι πὼ ἐπιστημονικὰ κι' ὄχι νὰ κατατάσσῃς στὶς ἑλληνικὲς γλῶσσες καὶ τὴ λεγόμενη *μαλλιαρὴ* καὶ νὰ λές ὅτι ἔχουμε τρεῖς! Τίποτε, οἱ γλῶσσες μας εἶναι δυό: *ἡ ἀρχαία κι' ἡ νέα*.

Κάθε λέξη μας, κάθε τύπος μας, εἶναι ἢ ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τρίτη δὲν ὑπάρχει. Ἡ Καθαρεύουσα εἶναι ἕνα κράμα μὲ βάση τὴ Γραμματικὴ τῆς ἀρχαίας. Κράμα ἔπῃσης κι' ἡ Δημοτικὴ, ἀλλὰ μὲ βάση τὴ Γραμματικὴ τῆς νέας. *'Αμιγῆ* ἀντελῶς γλῶσσα — τοῦ Ξενοφῶντα νὰ ποῦμε ἢ τὴν Δημ. Τραγοπούδιν,— δὲν γράφει σήμερα κανείς. 'Επειδὴ δυὸ-τρεῖς παλαιοὶ ἔγραφαν δυότρεῖς λέξεις καὶ τόπους τόσο ἰδιωματικοὺς σὰν τὸ *σκοινοκλώνι* καὶ τὸ *γανῶ* (ἀντὶ *γανώνω*) δὲν θὰ πῇ ὅτι ὑπάρχει καὶ τρίτη γλῶσσα. 'Αμ' ἂν ἦταν ἔτσι, θὰ ὑπῆρχε καὶ... τετάρτη: ἡ τοῦ Μελαχρινοῦ ποὺ ἔλεγε τὸ κασπέλλο *κορκαλύπτη* καὶ τὸ σκύλο *κολακάνθρωπο*.

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, *Γ. Κολιακόπουλε*, τὸ ἔλαβε ὁ κ. Φ. καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ὁλ' αὐτὰ ποὺ γράφεις, εἶναι ἀπηχήσεις παλαιῶν διδασκαλικῶν ἰδεῶν, ποὺ πρὸ πολλοῦ ἔχουν ἀποδειχθῆ ἀστήριχτες ἐπιστημονικῶς καὶ λανθασμένες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ τὸ ὅτι τῆς Δατινικῆς δὲν ἤμαστε πιὰ «σῶμα ἴχνος» καὶ μόνο ἡ 'Ελληνικὴ διατηρήθηκε μὲ τὴν Καθαρεύουσα — τὴ μ'νη δῆθεν Νε-ελληνική. 'Αλλοῦ ὅμως γνωρίζουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιά, ὅτι ἀπὸ τὴ Δατινικὴ γεννήθηκαν οἱ λεγόμενες *Νεολατινικὲς* γλῶσσες (ἰταλική, γαλλική, ἰσπανική κτλ.) ποὺ οἱ περισσότερες λέξεις τους παράγονται ἀπ' τὴ Δατινική, ἀπαράλλακτα ὅπως ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴ γεννήθηκε ἡ γνήσια Νεοελληνική, δηλαδὴ ἡ Δημοτική, ποὺ ἐπίσης οἱ περισσότερες λέξεις της παράγονται ἀπ' τὴν ἀρχαία. — Νά, ὁ Κοραῆς ἤθελε νἀ κάμῃ μιὰ κοινὴ γραπτὴ γλῶσσα «ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ζωντανῆς, τῆς ὁμιλουμένης», ἀλλὰ διορθώνοντας τοὺς φθόγγους της καὶ τοὺς τόπους της κατὰ τὴν ἀρχαία (φλυζάνι-φλιζάνιον, μπαίνω-ἐμβαίνω κτλ.). 'Αλλὰ γιατὶ ἀπέτυχε κι' ἐγκαταλείφθηκε πιὰ ἀπὸ τοὺς λογοτέχνες τὸ σύστημα τοῦ Κοραῆ, ὁ κ. Φαίδων θ' σᾶς πῇ ἴσως σὲ καμμιὰ ἄλλη Ἐπιστολή του. — Δὲς ἀκόμη: ἡ γλῶσσα «τὴν ὁποίαν θέλετε *σεῖς* νὰ εἰσαγάγετε εἰς τὰ σχολεῖα». 'Ἔχεις λάθος! Ἡ γλῶσσα εἰσῆχθη εἰς τὰ σχολεῖα πρὸ πολλοῦ, καὶ *ἀφοῦ εἰσήχθη*, τὴν γράφουμε καὶ μεῖς γιὰ τὰ παιδιά. Ἄντε ἄλλοι τὸ θέλησαν κ' ἄλλοι μᾶς ἔπεισαν καὶ μᾶς ὅτι εἶχαν δίκιο.

'Ὡραῖας 'Επιδτολὰς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Πριζονιέρ. Βεατρίκη, Νάδια, Σῖμος 'Εσσέριος, Δεσπὼ Μαργαρίτα, Φαίδρός, Δευκορείτης, 'Ελεύθερη Μακεδονία, Μαγνησιώτισσα, Πρεγκήτισσα 'Ολαλά, "Αστρο Γαρύφαλο, 'Ατρόμητος, Γλυκειὰ 'Ελπίς, Σκόρπια Ῥοδοπέταλα* καὶ *'Αθηναῖς*. — Δυστυχῶς, τὸ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νἀπαντήσω ἐκτενέστερα κι' εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους μὲ τὴν καρδιά μου γιὰ τὰ καλὰ τους λόγια, ἀνανεώσεις, συμπληρώματα κτλ. κι' ἐξετέλεσα ὅλες τοὺς τὶς παραγγελίες.

'Ἰδιαιτέρως ἔχω νὰ εὐχαριστήσω σήμερα γιὰ τὰ ἐξοπαθήματά των, — ποὺ πολλοὶ τὰ συνοδεύουν καὶ μὲ ὡραιότατα γράμματα, — τοὺς ἑξῆς ἀγνωτοὺς μου φίλους: *Βάδεν Πάουελ, Χαρ. Ν. Γιαμαλάκηρ* (γιὰ τὸν Σύλλογο «Λέοντα»,) *Παντογνώστην* (ποὺ τοῦ ἔστειλα κ'ὄ,τι παρήγγειλε,) *Γαλάτειαν*, *Δημοτικὴ Γλῶσσα* (δυὸ φορές,) *Νοσταλγοῦσαν Ἰωνίδα*, *'Εμμ. Χατζηβασιλείου*, *Μέλανα 'Αετόν*, *Κασσελὰν Γιάννην*, *Σμύρνης Καϊμόν*, *"Αγιον Κοντολέφαν*, *'Ελευθερίαν*, *Χρυσομαλλοῦσαν τῶν Σφακιῶν* (ποὺ μὲ χαρὰ της βλέπει ὅτι τὸ ἐξοπαθημά της κάνει κι' ἄλλους νἀ ἐξοπαθήσουν,) *Ῥωμανειῶν*, *Σταράτην*, *Κωστάκην Ν. Κακούρην*, (καὶ στὴ μητέρα του θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο,) *Πικιλουλού*, *Υπνιάραν* (γιὰ τὸ Σύλλογο «Πράσινο Βράχο» ποὺ τοῦ εὐχομαι κἄθε κρονοπῆ' ἀλλὰ γιὰ τὸ ψευδώνυμο ποὺ λέει, δὲν θυμοῦμαι πιά,) *Τρελλὴν Πεταλουδίτσαν*, *Γλυκειὰν Πατρίδα* (ποὺ τῆς εὐχομαι καὶ γιὰ τὰ γενέθλιά της νὰ τ.ἑκατοστήσῃ,) *Τριανταφυλλένιαν* (καὶ πάλι, καὶ πάλι!) *Χρυσὴν Καρδιάν*, *Δοῦκα τῆς Φιλλαν-δίας*, *Δόλαν Χρυσάγη*, καὶ πάλι Σύλλογον «Λέοντα». — Πόσοι ἦταν σήμερα οἱ ἐξοπαθημένοι! Μὰ μπορῶ ἐγὼ νὰ φοβᾶμαι τίποτα, ὅσο ἔχω παιδιὰ ποὺ μάγαποῦν καὶ μὲ ὑποστηρίζουν μὰ τόσο ἀνθουσιασμό;

Τὸ Δημοψήφισμα. — Κατὰ παράκλησιν πολλῶν φίλων μου, παρατείνω τὴν προθεσμία τοῦ Δημοψηφίσματος τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1924 μέχρι τέλους 'Απριλίου ἐ. ἔ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Αποῤῥίπτονται: «Νύχτα» καὶ «Πόθος» τοῦ *Καπετὰν Γιάννη*. Καλοὐτσικοι οἱ στίχοι, ἀλλὰ δὲν λένε πολλὰ πράγματα. Φαίνεται πὼς πολλὲς λέξεις μπαίνουν γιὰ τὸ ρυθμὸ μόνο καὶ γιὰ τὴ ρίμα. Γιατὶ πὼς τὸ κάνει στὸ πρῶτο τετράστιχο, *ἀρμενίζει* καὶ στὸ δεύτερο *σαλαγιέζει ἀκούνητο*; — «Ἡ ἀγάπη τῆς μάνναις» καὶ «Τὸ ξεφότισμα τοῦ *πατέρα*» τοῦ *Λάτρη τῶν Γραμμάτων*. "Ατεχνα καὶ τὰ δυό. Δὲν ποθεῖ κανεὶς «νἄχῃ μιὰ μάννα στὸ πλευρό του» μόνο γιὰ νὰ κλαίῃ γιὰ κάθε συμφορά του! Καὶ γι' ἄλλα ἀκόμη πολλά. — «Μὴν ἀπελπίζεσθε» τῆς *Δακρυοστάλαχτης*. Στὴν ἀρχή, ἡ περιγραφὴ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς συμφορᾶς τῶν μεριμνηκιῶν, φραία. Ἡ ἰδεολογία ὅμως τοῦ δευτέρου μέρους δὲν πάει τόσο καλά. Ἡ Πραγματικότητα δὲν εἶναι πάντα Γυμφορά. Οὔτε ἡ ἀποθήκευση τροφῶν γιὰ τὸ χειμῶνα ἔχει πολὺ πολλὴ σχέση μὲ τὰ «αἰθέρια 'Ἰδανικὰ ποὺ πλέκουμε μὲ τόσες 'Ελπίδες»... — «Γιατὶ πονῶ» καὶ «Στὸν παθαμένο ποιητὴ» τοῦ *Μελαγχολικοῦ Γλεντζέ*. Τὸ πρῶτο κοινότατο. Τὸ δεύτερο πρωτότυπο κι' ὄφελο. 'Αλλὰ καὶ τῶν δυὸ οἱ στίχοι ἄτεχνοι καὶ πολλὲς ἐκφράσεις ὄχι ἀπτυχιμένες. 'Οπωσδήποτε μ' ἕνα καλὸ διόρθωμα, τὸ δεύτερο θὰ μποροῦσε νὰ ἐγκριθῆ. — «Εὐχαριστῶ» τῆς *Δεῖλᾶς*. Νὰ τὸ ξαναγράψῃ. Γιατὶ ὡς τὴ μέση εἶναι ὡραιότατο. 'Αλλὰ «αἰχνης» ἀδυνατίζει. Τὴ «μεγάλη ὑπερφυσικὴ δύναμη» ἔπρεπε νὰ τὴν αἰσταν θῇ ὄχι κοντά της, ἀλλὰ μέσα της, κι' ἀπὸ μέσα της ἐπίσης νἀκούνται κείνη ἡ φωνή. — «Παιδικὴ φιλοσοφία» τῆς *'Ενάβης*. 'Απίθανη σὰν ἡ ἀδιαφορία γιὰ κορίτσι ἕξη χρονῶν. "Αν ἤταν μικρότερο μάλιστα. 'Αλλὰ καὶ μερικὲς φράσεις στρυφνές, ποὺ δυσκολεύθηκα νὰ τὶς καταλάβω, καλύτερα νἄλεπαν. Ἡ *'Ενάβη* ἀς τὸ ξαναγράψῃ ἁπλούστερο, καθαρότερο. Ἡ σκηνὴ μόνο τῆς μικρῆς μὲ τὸ μπακάλη, κάπως ἐκτενέστερη, κι' ὕστερα, μὲ λίγα λόγια, τὸ συμπέρασμα. — «Οἱ δυὸ δρόμοι» τῆς *Δοξασμένης Φουστανέλλας*. 'Αγνώριστο τὸ πρωτότυπο σ' αὐτὴ τὴ μετάφραση. Πρέπει νἄναι κανεὶς μεγάλος ποιητὴς γιὰ νὰ μεταφράσῃ ἢ νὰ μιμηθῇ στίχους τοῦ Μυσσέ! — «Παιδικὴ ἀντίληψις» τοῦ *Πικιλουλοῦ*. Σὰ τὸ μετέφρασες ἀπ' τὸ Δατινικό· ἄλλοι ὅμως πρωτύτερα, ἀπὸ τὸ Γαλλικό. Πασίγνωστο τέλοσπάντων. — «"Ενα γεγονὸς» τοῦ *'Υψωπέτου 'Αετοῦ*. Καλό, μὰ ἄτεχνα γραμμένο.

«'Αναμνήσεις» τοῦ *Δὸν Ζουάν*. "Οχι τόσο τεχνικό καί, γιὰ πρωτόλειο, θἄπιανε πολὺ τόπο. Τίποτα πὸ σύντομο θἄθελα. — «Ὁ βαρκάρης» τοῦ *Μικροῦ Καλλιτέχνου*. Καθόλου καλλιτεχνικοὶ οἱ στίχοι.— «Οἱ κερένιες κοῦκλες» τῆς *Λεπτῆς Μαργαρίτας*. Δὲν φαίνεται καλὰ ἡ σχέση μεταξὺ τοῦ πρώτου μέρους (μαλλιά) καὶ τοῦ δευτέρου (πρωτοχρονιάτικες ἀναμνήσεις). Πρέπει νὰ ξαναγραφτῇ, νὰ γίνῃ καθαρότερο, γιατ' εἶναι κρίμα τὤρατο θέμα. — «Ἡ παριέργεια» τῆς *'Δόξαης Δόξας*. Πιὸ σύντομο, καὶ γωρὶς τὶς θυγατέρες τοῦ Κέκροπος, θἄταν ἕνα καλὸ διηγηματάκι. Ἡ *Δ. Δόξα* μπορεῖ νὰ τὸ ξαναγράψῃ. — «Οἱ μικροὶ τοῦ χωριοῦ» τῆς ἰδίας. Στίχοι ἄτεχνοι. Αὐτὸ δὲν ἔχει θεραπεία.

Τὰ κομμάτια ποὺ μοῦ ἔστειλε ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστὴς* νὰ τὰ ἰδῶ μόνο... τὰ βρῆκα πολὺ μέτρια. Τὰ πεζὰ τοῦ ὅμως μοῦ ἄρεσαν καλύτερα ἀπὸ τοὺς στίχους του. — Διάβασα μ' εὐχαρίστηση καὶ τὰ ποιηματάκια τῆς *Μιμόζας*. Πολλῶν ἡ ἰδέα μοῦ ἄρεσε. Ἡ στιχουργία ὅμως πάντα ἀνώμαλη κι' ἡ ἐκλογὴ τῶν λέξεων ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἄτυχη (σουρουπιά π: χ:) Τἄλλα ποὺ μοῦ ἔστειλε γιὰ τὴ Σελίδα, δὲν ἤλθε ἀκόμα ἡ σειρά τους νὰ τὰ διαβάσω.

"Εγκρίνονται: 11. «Εὐτυχισμένη» τῆς *Δακρυοστάλαχτης*. — 12. «Φεγγάρι ἀνοξείδιτκης βραδιᾶς» τῆς *'Ενάβης*. — 13. «Μιὰ θύμηση» τῆς *"Ερωης*. — 14 καὶ 15. «Τὰ χρόνια» καὶ «Ὁ κόκκος» τοῦ *"Αλκη Φλόρια*. — 16. «Ἡ κόρη τοῦ βουνοῦ» τοῦ *Κρίνου 'Ανθμου*. — 17. «Ἡ κουκλίτσα» τῆς *Μίρκας* — 18. «'Ενῶ ἔξω βρέχει» τοῦ *Ναυαγοῦ τῆς Κυνθίας*. — 19. «Τὸ γατάκι» τοῦ *Πλοιάρχου Νέμου*. — 20. «Τὸ κοτσυφάκι» τῆς *Καμέλιας*.

Γ' ἄλλα θὰ μιλήσω πάλι στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οἱ ἐν ψευδώνυμον ἐγκρίνονται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ διευκρίνισμος ὁρ. 5 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ 1925. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἄνδρας καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Φρόνιμο Ζιζάνιο*, *κ. (;;)*. *'Εαρινὴ Νδξ. κ. (ΜΚ)*. *Γαλάζια Σημαία*, *ἀ. (ΒΒ)*. *Ταπεινὸν "Ιον*, *ἀ. (ΙΒ)*. *Πεπρωμένον*, *ἀ. (ΚΡ)*. *Χρυσόφτερον 'Ελπίδα*, *ἀ. (ΝΑΚ)*. *'Ιδανικὸν τῶν 'Ελλήνων*, *ἀ. (ΓΑΚ)*. *Λόγος Χειμάρρας*, *ἀ. (ΠΟ)*. *"Εορτικος Σνοβαρτ*, *ἀ (Δ?)*. *'Αρτζιγκόγκολο*, *ἀ. (ΠΠ)*. *'Αρισμαρί*, *ἀ. (ΙΑ)*. *Κοντοδεκανέας*, *ἀ. (ΣΚ)*. *Κόμων*, *κ. (ΧΠ)*. *Φλογέρα τοῦ Παρνασσοῦ*, *κ. (ΙΜ')*. *Δροσούλα*, *κ. (ΕΠ)*. *'Αττικὸς Οὐρανός*, *ἀ. (ΚΑ)*. *Τελευταῖος 'Αβνεσσράνος*, *ἀ. (Χ=Ψ)*. *"Ηλιος*, *ἀ. (ΜΣ)*. *Καναρίνι*, *ἀ. Τριτσιμπίδα*, *κ. Λύρα τοῦ 'Ορφέως*, *ἀ. (ΑΚ)*. *"Οθσν*, *ἀ. (ΧΩ)*. *"Ηρως τοῦ Μεσολογγίου*, *ἀ. (ΣΜ)*. *Γλυκεία 'Ανάμνησις*, *κ. (ψηφο)* *Φουρουνάτος*, *ἀ. (ΝΖ)*.

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: *Καμένη Σμύρνη*, *ἀ Σφαιροβόλος*, *ἀ. 'Ηλέκτρα*, *κ. Θρυλικὴ Θράκη*, *κ. Αἰθέριος*, *ἀ.*

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΙΘ' Δελτίο Εἰσφορῶν

Ἀπὸ τὸ ΙΗ' Δελτίο (ἴδε φυλ. 14ο).....	Δρ.6.801.60
Ἐθνικὰ Δ. Πιστιν̃ῆ ...	» 12.50
Οἰκογένεια Ταβλᾶ.....	» 155.—
«Γόρδιος Δεσμός».....	» 2.50
Δεπτὴ Μαργαρίτα.....	» 5.—
«Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσέως» (ἀπὸ δύο συγγενεῖς τουῦξ Αὐστραλίας)	» 317.—
Μαρία καὶ Εὐαγγελία Ι. Κοσμαδάκη	» 10.—
'Αρσάκειον Πατρῶν (ἀπὸ λαχεῖο μεταξὺ τῶν μαθητριῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων.....	» 718.90
Ἐλπινίκη Νάσιουτζικ...	» 50.—
«Καρυᾶτις».....	» 5.—
Μ(ο:ν τῆ; 12 Μαρτίου δρ.	8.077.50

Ἡ Διάπλασις αὐπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρης* (ἔχει καλῶς ἀμπρὸς λοιπόν!) *Γιούλην 'Ανθην* (ὁ κ. Φ. διάβασε τὰ δυὸ νέα ποιηματά σου· κι' αὐτὰ μόνο γιὰ τὴ Σελίδα θἄ ἤταν, ἂν δὲν εἶχες ἤδη στεῖλει ἄλλα καλύτερα· σοῦ συσταίνει νἀπλοποιήσῃς ὅσο μπορεῖς τὸ ὕφος σου· εἶναι στρυφνό, μπερδεμένο, ἀφύσικο, ἐνῷ τὸ παῖ καλλιτεχνικὸ γνήσιρμα εἶναι ἡ φυσικότης') *Γαλαξίαν* (δὲν ἀμφιβά

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 220οῦ Διαγωνισμοῦ Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 14 Μαΐου.

223. Λεξίγριφος

Μιὰ μετοχὴ πού... βλέπει
Μαζὶ μ' ἀντωνυμία
Τὸν ποταμὸ μᾶς κάνουν
Ποὺ βρέχει τὴ Συρία.

Ἐθνικὴ Πίστις

224. Στοιχειόγριφος

Δυὸ στοιχεῖα τοῦ ἀφαιρῶ
Καὶ στερεύει ἀπὸ νερό,
Μὰ ἐποχὴ γλυκειὰ προβάλλει
Ποὺ εὐωδιὲς ἔχει καὶ κάλλη.

Μεγάλη Ἑλλὰς

225. Μεταγραμματισμὸς

Ἕνα γράμμ' ἀλλάζει
Βασιλόπουλο ἀρχαῖο
Καὶ μᾶς παρουσιάζει
Μικρὴ νῆσο στὸ Αἰγαῖο.

Τριανταφυλλένια

226. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀπὸ ἁπλὸ ὑπάλληλο
Διοικητικό,
Ἂν τὸν ἀναγραμματίσῃς,
Σ' ἀρχοντα ἀπόλυτο
—Ἄλλο ξαφνικό,—
Θὰ τὸν μετασχηματίσῃς.

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

227. Ἀστὴρ

* * * Ὁριζοντίως
* * * τὶὸς τοῦ Δαυΐδ
* * * καθέτως μυ-
* * * θικὸς βασι-
* * * * Σ * * * * λεύς, συγγενὴς
* * * τοῦ Ἡρακλέ-
* * * ους διαγωνίως
* * * ἥρως τοῦ 1821
* * * καὶ μέγας ζω-
γράφος.

Παιδίοι τῶν Ἀσσῶν

228. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 = Ποταμός.
2 3 4 5 = Βασίλισσα.
3 5 4 2 6 = Ζῶον.
4 5 3 3 2 6 = Εὐρωπαῖος.
5 3 3 5 = Ἐναντιωματικός.
6 5 1 1 5 6 = Ἅγιος.

Ἡλιακὴ Ἀκτίς

229 230. Μεταμορφώσεις διὰ Φωνηεντολίπων.

[Νέον εἶδος Μεταμορφώσεων, εἰς τὸ ὁποῖον: ἀντὶ μιᾶς λέξεως, θέτομεν μόνον τὰ σύμφωνά της,—τὴν κάμνομεν δηλαδὴ φωνηεντόλιπον,—καὶ προβαίνομεν ἀπὸ τὸ ἓν φωνηεντόλιπον σχηματίζοντες ἄλλο, ἀντιστοιχοῦν πρὸς ἄλλην λέξιν, δι' ἀφαιρέσεως ἢ προσθήκης ἑνὸς μόνου συμφώνου, ἑωσοῦ φθάσωμεν εἰς τὸ φωνηεντόλιπον τῆς τελευταίας. Π: χ: Διὰ δὲ φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων ὁ **Βλάξ**, νὰ γίνῃ **Ἐξυπνος**. Λύσις: Βλᾶξ (βλάξ), βῆξ (βήξ) ξ (ἕξ), ξὴν (ξύν), ξυς (ξυνός), ξπνος (ἐξυπνος).]

1.—Ὁ **Ναύτης** διὰ 3 φωνηεντολίπων Μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ **Ναύαρχος**.

2.—Ἡ **Σμαρὶς** διὰ 5 φωνηεντολίπων Μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ **Φάλαινα**.

Ἀρχιδιάβολος

231. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τάρχικὰ τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν χώραν τῆς Μ. Ἀσίας.

τύπος, κακία, ἀφή, λάρος, δίη.

Ἀμάραντος Κρῖνος

232. Φωνηεντόλιπον

τ μν-ζημνν-λτν-κφγ-δ-τ-μλμνν

Καπετὰν Γιάννης

233. Γρῖφος

Θ τι
Θ μν Θ Τίμου τι τι βᾶς
Κύρ υἱὸ Ἠλίας
Θ Θ τι τι οὔ!
τι

Ἡλιογέννητη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

234. Anagramme

Je suis un bon gardien
De ta maison, de ton bien;
Mêle les lettres de mon nom
Et tu auras ma maison

Πατρὶς Διαβολάκι

235. Sans Voyelles

cdr-l-p-d-rnrd-*-cll-d-ln.

Σοφολογιώτατη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσ. τ. φύλ. 52 καὶ 53

747. Μακεδονία (μά, καί, Δών, ἴα.) – 748. Μύτη (μή, τί.)—749. Ὄνος-τόνος. — 750. Ἄμμων-ἄμβων.

751. Α Κ Α
Λ Α Ι
Β Λ Ν
Ω Κ Ε Α Ν Ι Α
Π Μ Ν
Σ Α Ι
Ι Ι Α

752. Λάϊος—Ἴος = λὰ + (Μήδεια—διά =) μὲ + (Ἀθῆς — δὶς =) ἀ = ΛΑΜΙΑ.—753-757. Διὰ τοῦ Κ: *Κρής, Κῦρος, Κῶς, κράνος, τόπος (ἢ κόπος.)* — 758. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ (ΑΥτός, ΤΟσος, ΚΡΑνος, ΤΟνος, Ρίγος, Ἀνά.) —759. Μολὼν λαβέ.— 760. *Δώδεκα ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι* (δῶ δέκα, εἰς ἂν ιαπ. ὦ στολή.) — 761 765. Par la lettre R: *marque, mère, ras, roi, rateau.* — 766. Tête folle perd souvent son bonnet.

767 Ἀπόστολος (ἀπό, στόλος.) —768. Λαύριον-αὔριον-Ρίον-ἴον. — 769. Νέδων-Νέρων. — 770. Τὸ δίχτυ.

771. Θ
Μ Ε Ν
Ζ Η Τ Ι Σ
Ρ Α Κ Ι Ν Α Σ
Α Β Ε Σ Σ Α Λ Ω Μ

772. Φ Α Ω-Ρ Ε Ν Τ Ι Α (λέων, ὥρα, Ρέα, Ἐρατώ, Νέρων, Τιτάν, Ἰωνία, Αἴτνα.) – 773-777. Διὰ τοῦ Ι: *ψάρι, πόλις (ἢ πῖλος) ἱμάς, πίνω, δίς.* — 778. ΙΤΑΛΙΑ (Ἰσθμός, Τραχύς, Ἀγαπῶ, Λαμβάνω, Ἰσημερινός, Ἀρχή.)—779. Δυὸ κεφάλια σ' ἕνα φέσι δὲ χωροῦν. — 780 *Τὸ δὶς*

781. Β Ε Μ Ο Ι *ἐξαμαρτεῖν οὐκ*
Ε Ρ Ι Ρ Ε *ἀνδρὸς σοφοῦ*
Μ Ι Δ Α Σ (τῷ δίς, ἔξ
Ο Ρ Α Γ Ε ἅμα ρ, τείνου
Λ Ε Σ Ε Ρ κὰν δρόσῳ
φοῦ.) — 782.

Absent le chat, les souris dansent. (ab, cent, le chat, les sous ris dans ce).

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—352)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΙΠΠΕΑ, δέχομαι ὅλους τοὺς ὅρους σου, τοὺς ψήφους τῶν φίλων μου τοὺς ἔχεις· νάρθῃ στὸ γνωστὸ μέρος; ΜΟΛΡ

(ΚΕ'—353)

Ἀφαμ, γιατὶ μοιάζουν τόσο πολὺ τὰ ψευδώνυμά μας; μήπως ἀπλώναμε στὸν ἴδιο ἥλιο; ΡΑΜΙ

(ΚΕ'—354)

Ἰδανισμέ, Τριανταφυλλένια, Ἠλιογέννητη, Πόνου Δάκρυ, Θρῆνε Μάνναις, Ρούμπενς, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ἠλιοτάλαχτη καὶ Μενεξεδένια, εὐγενικὲς ὑπάρξεις, ὁλόκαρδα σᾶς ψήφισα. Ὅμως πῶς νοσταλγῶ Μικρὰ Μυστικά σας! Πανοτεινὰ προσμένω. Δ)σις: (ΚΕ'—235).

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. Μαργαριταρένια, Γιούλη Ἄνθη, ἔστειλα. *Ἄνθης Φλώρας*

(ΚΕ'—355)

Ἀρχηνὲ «*Μεγάλου Ἀλεξάνδρου*». Δὲν ἐμάλωσα σὲ καμμιὰ συγέλευσι κι' οὔτε σὲ ξέρω, οὔτε μὲ ξέρεις. *Σουφραζέτα*

(ΚΕ'—356)

Ἰδρύθη Διαπλασιακὸς Σύλλογος ΥΒΩΝ. Ζητοῦνται μέλη· σπεύσατε. Δ)σις: Δ. Παπαδημητρίου, Περικλέους 2 Ἀθῆναι.

(ΚΕ'—357)

Μ' ἕνα γλυκοπαλόκατο κι' εὐτυχισμένο αἰσθημα βγαίνουν καὶ ψηλώνουν οἱ σαπουνόφουσκες πρὸς τὸν ἀέρα, τὴ ζωή, ὁλοθύμα ἐς νὰ κάνουν λεπτὲς καρδιὲς παιδιάτικες τραλλὰ νὰ ἠχήσουν καὶ μάτια ἐκπτατικὰ, ὅμως κι' ὁλοδύναμες, πρὸς τὸ σβδσιμο πάνε, νὰ σκορπίσουν τρομασμένη μελαγχολία στὶς καρδιές. ΙΔΑΝΙΣΜΕ: λόγια νὰ μοῦ πῇς; ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

(ΚΕ'—358)

Νιόβγαλτο *Τριαντάφυλλο*, τί ἀρλούμπας εἶναι αὐτές; Τί νὰ κατορθώσω; Μὲ γνωρίζεις ἐ; χά! χά! χά! Καὶ γιατί, παρακαλῶ, δὲν δημοσιεύεις τὸ ὄνομά μου; Σὲ προκαλῶ. Λοιπόν; ΡΑΜΙ

(ΚΕ'—359)

ΟΝΟΣΠΟΝΔΙΑ "ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ,,
ΔΑΝΙΣΜΟΣ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Τὰ μόνα ψευδώνυμα ποὺ πρέπει νὰ ψηφίσῃ κάθε *Διπλασόπουλο* στὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα.

(ΚΕ'—360)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΚΕΡΑΥΝΟΣ,,
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜ, ΧΟΡΟΥ)

Δανισμός: Ράλλη, *Παντοχοῦ Παρών:* Καλογλοπούλου, *Δόξασμένο Εἰκοσένα:* Ἀντωνόπουλος, *Μενεξεδένια:* Λαζαρίδου, *Μάγισσα:* Ρούσσου. ('Ακολουθεῖ.)

(ΚΕ'—361)

Γιούλη Ἄνθη, τὰ Μαραμένα Κρῖνα δὲν χρησιμεύουν γιὰ ἀνοιξη. Τrip, διὰ βραβεῖα εὐχαριστῶ.—ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ

(ΚΕ'—362)

"ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ,,

Διεύθυνσίς μας ἀλλάσσει. Ὅσοι μᾶς ἔγραψαν καὶ δὲν ἔλαβαν ἀπάντησιν, παρακαλοῦνται νὰ ξαναγράψουν εἰς τὴν νέαν Δ)σιν: Μαργιέτταν Κιντεύκη, ταχυδρ. Ἐπάλληλον (διὰ Σύλλογον) Σέρρας. Σύλλογοι, Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, ὑποστηρίξατε τὸν πρῶτον μας Διαγωνισμόν.

(ΚΕ'—363)

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, ἔστειλα· εὐχαριστῶ καὶ περιμένω.—ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΧΤΗ

(ΚΕ'—364)

ΑΛΚΗΣΤΙΣ, ἔχεις τὴν ψῆφο μου. Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΚΔ'—1402): Βραβεῖον Α') *Ζιγκοτό*, Β') *Φωρακό*, Γ') *Δάλια*. ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΕ'—365)

Μέγα *Διπλομάτη*, ἐσύ, παιδί μου, εἶσαι σκουδαῖος.... *Δήμητρα*, ἔχεις τὴν ὑποστήριξί μου· λάβε ψευδώνυμο καὶ τὰ ξαναλέμε. *Ζιγκοτό*, κουνήσου λοιπόν. ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΕ'—366)

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ καρτῶν: [45 ἀπαντήσεις] 1) Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες [ἰσότιμοι: Τριανταφυλλένια, Ρίτα, Μεγάλη Ἑλλάς]. 2) Ἴδανισμός. 3) Ἄλκης Φλωρίας [Μικρὸς Καλλιτέχνης, Ἠγκεμπουργ, Ἀθάμας, Κυριαζῆς]. 4) Κρῖνος Ἄνθιμος [Ραμί, Ρούμπενς, Κισσός]. Ὅλους γενικὰ ὑπερευχαριστῶ. *Παντοχοῦ Παρών*

(ΚΕ'—367)

Θρακικὴ *Ἀβρά*, θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ Bal d'enfant. *Θρυλικὴ Θράκη*

(ΚΕ'—368)

Ἰδανισμέ, δὲν στὸ εἶπα γιὰ νὰ θυμώσῃς. ΡΑΜΙ

(ΚΕ'—369)

Διαπλασόπουλα! Προκηρύσσεται ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ καλλιτεχνικῶν κάρτ-ποστάλ. Βραβεῖα πέντε (Βιβλία ἐκλεκτά. δεμένα καὶ χρυσόδετα). Στείλατε ὅλοι. Βραβεῖον Α'.) Βιβλία 100 δραχμῶν, Β'.) 50 δρ., Γ'.) 35 δρ., Δ'.) 25 δρ., Ε'.) 15 δρ. — Δ)σις: Ἰωάν. Κ. Καραγεώργην, Μυτιλήνην.

(ΚΕ'—370)

Ἀνταλλάσσω καὶ πουλῶ γραμματόσημα, Γράψατε Ἰωάν. Κ. Καραγεώργην, Μυτιλήνην.

(ΚΕ'—371)

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ

Μηνιαῖον Εἰκονογραφημένον Γραμματοσημολογικὸν Περιοδικὸν Μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ. Δ)σις: ὁδὸς Ὑψηλάντου 149 ἐν Πειραιεῖ.

(ΚΕ'—372)

Η ΜΕΔΑΧΡΟΙΝΗ ΑΤΘΙΣ χαιρετᾶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.

(ΚΕ'—373)

Ἐμφανιζόμενος εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους, ἰδίως τὸ Θρακικὸν Ἰδεῶδες. *Ὀθων*

(ΚΕ'—374)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ καὶ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ *Δ)σις: (ΚΕ'—828).* Σύλλογε ΤΙΠΟΥΤΑΝ, *καλὸν ἔντομον* ἀκόμα *ἀπάντησις; δοῦα! «Τρεῖς Σωματοφύλακες», «Τριανδρία Ἀφράτων»* ὑποταχθῆτε στοὺς *«Κεραυνίτας»*.

(ΚΕ'—375)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ἄπανταις. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους. Δ)σις: Ἰωάννην Ἐμμανουὴλ (διὰ Α). Ρέκουλη 41, Πειραιᾶ. ΑΙΘΚΟΣ

(ΚΕ'—376)

Ο ΛΟΓΓΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΑΣ προτιμαίνοντας στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως, χαιρετᾶ ἐγκάρδια ὅλους τοὺς ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ του καὶ τὰ μεγάλα Διαπλασόπουλα.

(ΚΕ'—377)

Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΤΟΥ ΕΡΜΗ

Προκηρύσσω διαγωνισμὸ ἐγράφων
ΚΩΜΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΔΙΜΗΝΟΣ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΔΩΡΕΑΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ ΠΕΝΤΕ

Δ)σις: Διον. Γκούμαν, Πατησίων 52, Ἀθήνας.

(ΚΕ'—378)

«ΚΕΡΑΥΝΕ», «ΚΑΤΔΚΤΗΥΗ», «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ», «ΜΙΝΡΟΚΟΣΜΕ», «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΑΕ», «ΠΡΑΣΙΝΕ ΒΡΑΧΕ», «ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΟΣΗ», νὰ περιμένω; ΕΡΜΗΣ

(ΚΕ'—379)

Νέα Δ)σις εἶναι (ΚΕ'—246). Οἱ γράψαντες μὲ τὴν προηγουμένην μᾶς ξαναγράφουν. Διαπλασόπουλα: Σπεύσατε, τί κάθεσθε, σὲ λίγο ἀρχίζεται. Ὁ Σύλλογος ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΑΟΣ

(ΚΕ'—380)

Ἐκάβη, τόσον γρήγορα μᾶς ξέχασες; Δέχεσαι νὰ ἀλληλογραφήσωμεν; Νὰ περιμένω ἀπάντησή σου; ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

(ΚΕ'—381)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, ἂν εἰμπορεῖτε βρέστε με. «Τιτάν», συμμαχῶ μαζί σου· δέχεσαι; Προσεχῶς μέγας διαγωνισμός. *Ἀραμαρί*

(ΚΕ'—382)

Τάνια, νιώθω πλέρια τὴν εἰρανία σου· γι' αὐτὸ καὶ καταλίνω ὁλόχαρα τὸ φαρμάκι τῶν φιλιῶν Σου. — ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΕ'—383)

Ἐλλείψει ἀπαντήσεων, παρατείνουμε διαγωνισμό μας (ΚΕ'—71) ἕνα μῆνα. Συμμετοχὴ ἐλευθέρα. Διαπλασόπουλα, παρακαλοῦμε, μὴ λησμονήσετε πάλι· περιμένουμε.

Πόσο θέλουμε νἀνταλλάξουμε τετραδιάκια μὲ ὅσους βρίσκουντα στὸ λόξδρομο «βοτανικό» μας κῆπο· καὶ τὴ Μεγάλη Ἑλλάδα, παρακαλώντας νὰ δεχθοῦν. Περιμένουμε. Δ)σις: (ΚΕ'—71)

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΑΡΟΣΟΣΤΑΛΙΑ

(ΚΕ'—384)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, δεχθῆτε ἕνα χαιρετισμὸ ἀπὸ τὸ ΤΡΕΛΛΟ ΜΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Τύποις Π. Γ. ΜΑΥΡΗ καὶ Σία—Σοφοκλέους 3